

3. W SŁUŻBIE Z JEZUSEM

MICHAEL DÖRNBRACK

3. W SŁUŻBIE Z JEZUSEM

Kraków 2026

33

49

4 Wprowadzenie

Część 1. Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

Rozdział 1

7 Od osoby do osoby

Rozdział 2

19 Zdobywane przyjaciół

Rozdział 3

33 Przedstawianie przyjaciołom Jezusa

Rozdział 4

49 Twoje osobiste świadectwo

Rozdział 5

57 Opowiadanie ewangelii

Spis treści

Część 2. Zakładanie, prowadzenie i pomnażanie grup domowych

Rozdział 6

67 Dlaczego grupy domowe?

Rozdział 7

77 Podstawowe zasady grup domowych

Rozdział 8

87 Przebieg spotkania grupy domowej

Rozdział 9

95 Wspólne czytanie Biblii

Rozdział 10

105 Misja poprzez grupy domowe

Rozdział 11

113 Zakładanie i prowadzenie grup domowych

Rozdział 12

123 Pomnażanie grup domowych

Wprowadzenie

Jezus położył kiedyś swoim uczniom na sercu pewną sprawę, która do dziś nie straciła nic na swej pilności: „Żniwo wprowadzie wielkie, ale robotników mało. Proście więc Pana żniwa, aby wystąpił robotników na żniwo swoje” (Łk 10,2).

Deficyt, który najbardziej poruszał Jezusa, nie dotyczył ludzi otwartych na ewangelię, ale współpracowników, którzy byliby gotowi im tę ewangelię zanieść.

Jeśli pragniesz być współpracownikiem Jezusa, który tak bardzo jest zapalony dla sprawy, że nie może nie przekazywać dalej tego ognia wiary, to te lekcje są właśnie dla Ciebie. Dowiesz się z nich, jak prowadzić przyjaciół do Jezusa i jak tworzyć grupy domowe.

Jednak najwięcej skorzystasz, jeśli będziesz studiować te tematy razem z innymi w Grupie Uczniowskiej. Każ-

dy studiujecie bieżący temat sam w domu i przychodzi na spotkanie grupy przygotowany. Najlepiej jest spotykać się raz w tygodniu! W ramach spotkania grupy jest czas na społeczność, wymianę myśli i doświadczeń oraz modlitwę. Nacisk nie jest kładziony na ponowne przestudiowanie tematu od początku do końca, ale na wspólne znajdowanie odpowiedzi na pytania i zachęcanie się nawzajem do stosowania tego w praktyce.

Jezus polecił swoim uczniom, a także nam, abyśmy prosili o więcej robotników na żniwo. O to mogą modlić się tylko ci, którzy sami oddają się do Bożej dyspozycji jako pracownicy. Dlatego powinniśmy tak się modlić: „Panie, proszę, poślij robotników na swoje żniwo! Wyślij mnie!”. Życzę ci, abyś doświadczył błogostawieństwa, jakiego Bóg udziela każdemu, kto w ten sposób oddaje się Mu do dyspozycji.

OD OSOBY DO OSOBY

*Najłatwiej prowadzi się do Jezusa osoby, które nam ufają i są przekonane,
że chcemy dla nich tylko tego, co najlepsze.*

Część 1. Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

1

*Kiedy pada słowo „ewangelizacja”,
wielu myśli o wydarzeniach,
programach lub działaniach.
Jednak fakty są takie, że większość
ludzi poznaje Jezusa i Kościół poprzez
osobiste relacje z ludźmi wierzącymi.*

Najskuteczniejszym sposobem przypro-
wadzenia ludzi do Jezusa jest osobista
praca na rzecz ludzi wokół nas: członków
najbliższej rodziny, dalszych krewnych,
kolegów z pracy lub szkoły, sąsiadów
i przyjaciół.

Dlatego właśnie na tym powinniśmy się
skupić w naszych wysiłkach dzielenia
się ewangelią. Wydarzenia, programy
i działania mają swoje miejsce, ale tylko
wtedy mają sens i przynoszą oczekiwa-
ne efekty, kiedy towarzyszy im osobista
ewangelizacja od osoby do osoby. Kiedy
zdajemy sobie z tego sprawę, staje się
jasne, że ewangelizacji nie można upro-
ścić do wydarzenia czy wyjścia misyjne-
go. Ewangelizacja to styl życia. Kluczem
do prowadzenia ludzi do Jezusa są peł-
ne miłości, autentyczne relacje, które

pielęgnowujemy każdego dnia. Są one najlepszym środo-
wiskiem, w jakim ludzie mogą poznawać Jezusa. Muszą
oni najpierw zobaczyć ewangelię w naszym życiu, zanim
będą gotowi usłyszeć ją z naszych ust. Ludzie potrzebu-
ją za naszym pośrednictwem doświadczyć Bożej miłości
w praktyce. To dzieje się tylko wtedy, gdy przybliżamy
się do nich i odnosimy z bezinteresowną miłością.

Prawdziwe, głębokie relacje stały się rzadkością, ale
każda osoba nosi w sobie potrzebę przyjaźni, szacun-
ku i akceptacji. Nasz świat często nie zaspokaja tej po-
trzeby.

W wielu przypadkach ludzie mają co prawda sporo po-
wierzchniowych znajomych, ale są w zasadzie samotni.
Niezależnie jednak od tego, czy ktoś czuje się samotny,
czy też nie, najczęściej potrafi docenić prawdziwe, głębo-
kie relacje. Kiedy traktujemy innych z szacunkiem, otwar-
tością, uprzejmością i życzliwością oraz kiedy jesteśmy
gotowi im pomagać, to się wyróżniamy. Jesteśmy naj-
prawdopodobniej jedną z niewielu osób w ich życiu, które
traktują ich w ten sposób.

Przykład Jezusa

Zadanie:

Jezus zainwestował wiele czasu w osobiste spotkania z ludźmi. Otwórz, proszę, podane teksty biblijne i wynotuj, z kim i w jakich okolicznościach Jezus się spotykał!

→ Ewangelia Mateusza 9,9-13: _____

→ Ewangelia Łukasza 11,37: _____

→ Ewangelia Łukasza 14,1: _____

→ Ewangelia Łukasza 15,1-2: _____

→ Ewangelia Łukasza 19,5-7: _____

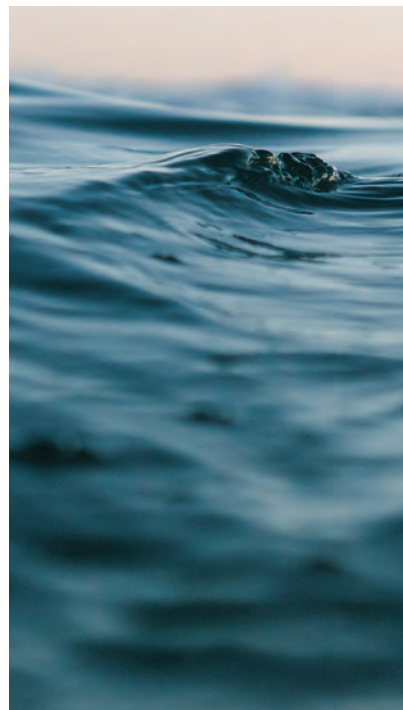
→ Ewangelia Jana 3,1-2: _____

→ Ewangelia Jana 4,4-7, 39-42: _____

Kiedy Jezus rozpoczął swoją służbę po chrzcie i czterdziestu dniach spędzonych na pustyni, nie zaczął od wygłaszania kazań wielkim tłumom.

Powrócił nad rzekę Jordan, gdzie dwaj uczniowie Jana Chrzciciela postanowili pójść za nim (J 1,35 i dalej). Kiedy zapytali Jezusa, gdzie mieszka, odpowiedział po prostu: „Pójdźcie, a zobaczycie!”. Pozwolił im uczestniczyć w swoim życiu i zaprosił do miejsca, gdzie przebywał, aby mogli z Nim spędzić dużo czasu.

Andrzej uwierzył w Niego i natychmiast poszedł do swego brata Szymona i „przyprował go do Jezusa” (w. 42). Następnego dnia Jezus odnalazł Filipa i zaprosił go osobiście: „Pójdź za Mną!” (w. 43). Filip poszedł do swego przyjaciela Natanaela i opowiedział mu o Jezusie. Ten był na początku sceptyczny i odpowiedział: „Czy z Nazaretu może być coś dobrego?”. Filip nie zaczął zasypywać go argumentami. Powiedział po prostu tak jak Jezus: „Pójdź i zobacz!”. Dzięki temu przyprowadził Natanaela do Jezusa (ww. 45-47). Ewangelia rozprzestrzeniła się poprzez sieć społeczną.

Służba Jezusa

„Wraz z powołaniem Jana, Andrzeja, Szymona, Filipa i Natanaela założone zostały fundamenty Kościoła chrześcijańskiego. Jan wystąpił dwóch swych uczniów do Jezusa. Potem jeden z nich, Andrzej, znalazł swego brata i przywołał go do Zbawiciela. Potem został powołany Filip, który udał się na poszukiwanie Natanaela. Te przykłady wskazują nam na potrzebę osobistego wysiłku w dziele zjednywania naszych krewnych, przyjaciół i sąsiadów. Istnieją ludzie, którzy przez całe życie wyznają swą przynależność do Chrystusa, lecz nie uczynili żadnego osobistego wysiłku, aby doprowadzić do Niego choć jedną duszę. Całą tę pracę pozostawiają duchownemu. Może on posiadać dobre kwalifikacje do swego powołania, lecz nie może czynić tego, co Bóg przeznaczył dla członków zboru”

–Ellen White, *Życie Jezusa*, s. 93.

W ciągu całego czasu swojej służby na ziemi Jezus wielokrotnie szukał osobistego kontaktu z ludźmi, do których chciał dotrzeć z ewangelią. Ellen White opisała to bardzo dobitnie i wyjaśniła, że powinniśmy podążać za tym przykładem:

„Przykład Chrystusa, który tak ściśle związał siebie ze sprawami ludzkości, powinien być naśladowany przez wszystkich, którzy głoszą Jego Słowo i którzy poznali ewangelię Jego łaski.

Jezus szukał osobistego kontaktu z ludźmi.

Nie powinniśmy wyrzekać się kontaktu ze społeczeństwem. Nie powinniśmy oddzielać się od innych. Aby wejść w kontakt z ludźmi ze wszystkich warstw społecznych, musimy sami wyjść im na spotkanie, gdyż oni z własnej inicjatywy rzadko kiedy będą nas szukać. Boska prawda trafia do ludzkich serc nie tylko z kazalnicy. Otwiera się tu inne pole do pracy, być może skromniejsze, lecz wiele obiecujące. Można je znaleźć w domu biedaka i w rezydencji bogatego, w sali szpitalnej i miejscach niewinnych rozrywek publicznych”

–Ellen White, *Życie Jezusa*, s. 102.

Nasza sieć społeczna

Każdy z nas żyje w jakiejś społeczności. Każdego dnia stykamy się z różnymi ludźmi. Ci ludzie są nam w pewnym sensie powierzeni przez Boga. Być może w czyjejś sieci społecznej jesteś jedyną osobą, która może opowiedzieć o Jezusie i pokazać, co w praktyce oznacza bycie chrześcijaninem. Większość ludzi wybiera Jezusa nie ze względu na otrzymane informacje, ale dlatego, że przyjaciel pokazał im, jak wygląda życie z Jezusem.

Świat jest pełen ludzi, którzy odczuwają potrzebę duchowości głęboko w swoich sercach. Chcą wierzyć, że istnieje Bóg, który zna i kocha ich osobiście i ma dla nich dobrą przyszłość. Chcą wierzyć, że życie ma sens i że jest coś, co sięga dalej niż narodziny, życie i śmierć. Tacy ludzie są również w twojej sieci społecznej! Jednak możesz się o tym przekonać tylko wtedy, gdy będziesz pielęgnować relacje z nimi i zdobędziesz ich zaufanie.

Odkryj swoją sieć społeczną

Pomyśl o ludziach, których znasz, a którzy jeszcze nie przyjęli Jezusa i/lub poselstwa adwentowego. Nie ma znaczenia, czy mieszkają w twojej okolicy, czy gdzieś indziej, ponieważ na odległość też można pielęgnować relacje i przekazywać duchowe impulsy. Przejdź w myślach przez następujące grupy osób ze swojej sieci społecznej.

Twoja sieć społeczna

Zadanie:

Na najbliższych dwóch stronach wypisz imiona osób z twojej sieci społecznej, które nie znają jeszcze Jezusa i/lub poselstwa adwentowego. Zapisanie ich imion jest bardzo ważne, aby uświadomić sobie ich istnienie i pamiętać o nich.

Członkowie najbliższej rodziny i dalsi krewni: _____

Sąsiedzi: _____

Koledzy ze szkoły, uczelni, pracy: _____

Nieochrzczone dzieci i młodzież w zborze: _____

Nieochrzczeni członkowie rodzin zborowników: _____

Byli lub nieaktywni członkowie zboru: _____

Goście różnych wydarzeń kościelnych: _____

Inne osoby: _____

Te imiona reprezentują ludzi, którzy znajdują się w twojej strefie wpływu. W pewnym sensie Bóg powierzył ci te osoby. Przeglądaj tę listę codziennie. Dzięki temu będziesz stale pamiętać o tych osobach i będziesz się z nimi identyfikować. Już samo to będzie miało pozytywny wpływ na to, jak je postrzegasz i jak się do nich odnosisz. Natomiast najważniejsze jest to, byś zaczął się o nich modlić! Oczywiście, nie jest możliwe, abyś codziennie modlił się intensywnie o każdą z tych osób, ale możesz prosić Boga, aby wszystkim błogosławił i pokazywał ci, o kogo szczególnie powinienes się modlić i co konkretnie możesz dla tych osób zrobić. Ci ludzie są twoim polem misyjnym. Nikt nie może dotrzeć do nich tak dobrze, jak ty!

W następnych rozdziałach zastanowimy się nad tym, w jaki sposób możemy pielęgnować te relacje i taktownie wysyłać duchowe sygnały, aby nasi przyjaciele mogli poznać Jezusa.

Ewangelia Łukasza 19,10

*„Przyszedł
bowiem Syn
Człowieczy, aby
szukać i zbawić
to, co zginęło”.*

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Które słowa z wypowiedzi Ellen White na temat służby Jezusa (s. 10) szczególnie do was przemówiły?
2. Jak poznaliście Jezusa i Kościół? Wyliczcie się swoimi doświadczeniami!
3. Dlaczego większość ludzi przychodzi do Jezusa i Kościoła poprzez osobiste relacje?
4. Jezus mieszał się z ludźmi, nie stając się przez to do nich podobnym. Jak możecie pielęgnować przyjaźnię z ludźmi, którzy jeszcze nie znają Jezusa, nie upodabniając się do nich w tym, co niewłaściwe?
5. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Proś Boga, aby położył ci szczególnie na sercu pięć osób, za które będziesz się modlić w nadchodzących miesiącach!
2. Daj im znać, że modlisz się za nich! Możesz na przykład powiedzieć: „W ciągu najbliższych kilku tygodni realizujemy w naszym Kościele taki projekt, w ramach którego modlimy się szczególnie za naszych przyjaciół. Będę się w tym czasie modlić za ciebie. Jeśli będziesz mieć jakieś szczególne intencje do modlitwy, to daj mi proszę znać!”.

An illustration in a stylized, blocky art style. It features several hands in various colors (red, orange, purple, blue) reaching towards a central heart. The heart is also rendered in a similar blocky style with a mix of colors. The background is a soft, textured wash of red and pink tones. Two vertical white lines are present: one on the left side of the heart and one on the right side, both extending from the top to the bottom of the page.

ZDOBYWANIE PRZYJACIÓŁ

Bycie dostępnym dla ludzi, kiedy tego potrzebują, i odnoszenie się do nich z bezinteresowną miłością tworzy przestrzeń dla prawdziwych przyjaźni, które mają potencjał trwać wiecznie.

Część 1. Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

2

W ostatnim rozdziale zastanawialiśmy się nad znaczeniem osobistych relacji w realizowaniu zlecenia misyjnego.

Każdy z nas funkcjonuje w jakiejś sieci społecznej złożonej z ludzi, których Bóg nam powierzył. Ta sieć jest naszym najważniejszym polem misyjnym. Pierwszą rzeczą, jaką możemy zrobić dla ludzi wokół nas, jest modlitwa za nich. Jezus powiedział kiedyś: „A nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy przez ich słowo uwierzą we mnie” (J 17,20).

Nie wiem, czy jesteś tego świadom, ale Jezus jako nasz Orędownik w niebiańskiej świątyni modli się za ciebie i za tych ludzi, do których chce dotrzeć za twoim pośrednictwem (por. Hbr 7,25). Kiedy modlisz się za ludzi w twoim otoczeniu, proś o dwie rzeczy: (1) aby Bóg zaangażował w ich życie i (2) aby użył ciebie, by do nich dotrzeć. Bóg chce błogostawić innym ludziom przez ciebie.

Zadanie:

W jaki sposób możemy być błogostawieństwem w naszym otoczeniu?

→ Księga Micheasza 6,8: _____

→ Ewangelia Mateusza 5,13-16: _____

→ Ewangelia Mateusza 25,35-36.40: _____

”

„Spotykał ich przy codziennych zajęciach i okazywał zainteresowanie ich doczesnymi sprawami”.

Najlepszym przykładem tego, jak można zdobywać ludzkie serca, był sam Jezus. W swoich książkach Ellen White opisuje, w jaki sposób Jezus zdobywał zaufanie ludzi:

„Tylko metoda Chrystusa w zdobywaniu ludzi może dać pożądane wyniki. Zbawiciel obcował z ludźmi jako ten, kto pragnie dać im to, co najlepsze.

Wykazywał zainteresowanie ich potrzebami, pomagał im i zdobywał ich zaufanie. Potem zapraszał ich: »Pójdźcie za Mną«.

Konieczne jest osobiste zbliżenie się do ludzi. Gdybyśmy mniej czasu poświęcali na kazania, a więcej na osobistą pomoc bliźnim, widzielibyśmy lepsze wyniki. Trzeba pomagać ubogim, troszczyć się o chorych; smutnych i strapionych pocieszać, nieświadomych pouczać, a niedoświadczonym udzielać rad. Powinniśmy płakać z płaczącymi i cieszyć się z tymi, którzy mają powód do radości. Jeśli będzie nam towarzyszyć siła perswazji, moc modlitwy i miłości Bożej, niemożliwe jest, aby ta praca nie przyniosła owoców”

– Ellen White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, r. 9.

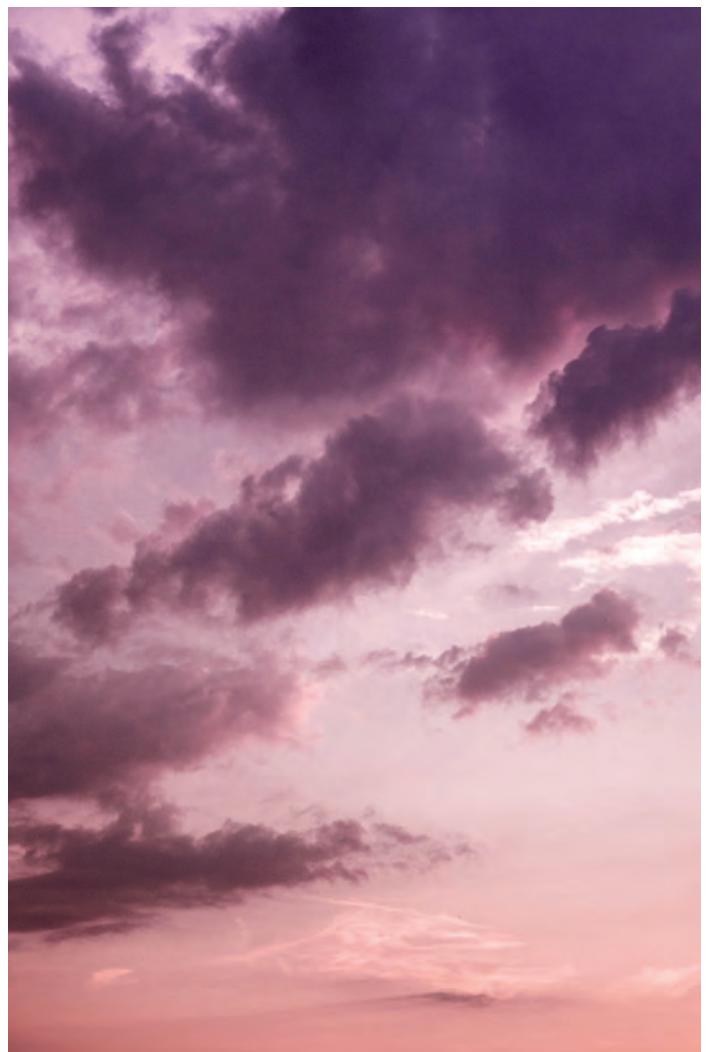
„Jezus w każdej duszy widział kogoś, kto musi zostać wezwany do Jego królestwa. Docierał do serc ludzi, chodząc między nimi jako Ten, który pragnie ich dobra. Szukał ich na ulicach, w prywatnych domach, na łożdach, w synagodze, na brzegach jeziora i na uczcie weselnej. Spotykał ich przy codziennych zajęciach i okazywał zainteresowanie ich doczesnymi sprawami. Wnosił swoje rozwiązania do ognisk domowych, zdobywając rodziny dla wpływu swej Bożej obecności w ich własnych domach. Jego głęboka osobista sympatia pomagała zdobywać serca”

– Ellen White, *Życie Jezusa*, r. 15.

„Przy stołach celników zasiadał jako szacowny gość, dając tym dowód, że ceni godność ludzką, a ludzie pragnęli stać się godnymi Jego zaufania. Słowa Jezusa padały na spragnione serca z błogostawioną, życiodajną mocą. Budziły się w ludziach nowe odruchy i dla uznanych za wyrzutek społeczeństwa powstawała możliwość nowego życia. Chociaż był Żydem, Jezus obracał się wśród Samarytan, nie zwracając uwagi na faryzejskie zwyczaje swego narodu. Nie zważając na ich uprzedzenia, przyjmował gościnność tego wzgardzonego

ludu. Spał z nimi pod jednym dachem, jadł przy jednym stole. Przyjmując pokarmy, jakie przygotowały i podawały ich ręce, uczył na ich ulicach i traktował ich z największą życzliwością i uprzejmością. Przyciągając ich do siebie ludzkim współczuciem, swą boską łaską przynosił im zbawienie, które Żydzi odrzucili”

– Ellen White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, s. 15.

1. Bądź towarzyski i przebywaj wśród ludzi

Przebywaj wśród ludzi i świadomie staraj się zawierać nowe znajomości. Nie czekaj, aż ludzie zaczną z tobą rozmawiać. Sam wychodź do nich i szukaj kontaktu z nimi. Przy okazji wytapuj ludzi, którzy są otwarci na Boga.

Istnieje wiele sposobów na to, by przebywać z ludźmi. Oto kilka pomysłów:

- Odwiedzaj sąsiadów.
- Dołącz do jakiegoś klubu.
- Zostań wolontariuszem w swoim mieście.
- Odwiedzaj osoby, które potrzebują pomocy.
- Angażuj się w szkole swoich dzieci.
- Rozmawiaj z ludźmi podczas zakupów.
- Proś innych o pomoc.
- Spędzaj czas wolny z przyjaciółmi, np. na pieszych wycieczkach lub uprawianiu sportu.
- Dzwon do znajomych, z którymi od dłuższego czasu nie miałeś kontaktu. Nie zapominaj przy tym o własnej rodzinie!
- Weź udział w kursie w centrum edukacji dorosłych.

Zadanie:

Jakie inne pomysły na przebywanie z ludźmi przychodzą ci na myśl?

2. Odnosź się do innych z uznaniem, szacunkiem i życzliwością

Jezus widział w każdej osobie kogoś cennego, kto powinien być częścią Królestwa Bożego. Nie miało znaczenia, w jakich okolicznościach akurat znajdowali się ci ludzie. Nawet jeśli inni nimi gardzili, Jezus zawsze traktował ich z godnością, uznaniem i szacunkiem. Gdyby żył dziś wśród nas jako człowiek, odnosiłby się do ludzi w ten sam sposób. Jesteśmy ambasadorami „w miejscu Chrystusa” (2 Kor 5,20). Jezus chce, abyśmy odnosili się do ludzi tak, jak On by to robił, gdyby był na naszym miejscu. Każdy człowiek ma potrzebę bycia akceptowanym i traktowanym z uznaniem i szacun-

kiem. Jeśli tak będziesz podchodził do ludzi, to zdobędziesz ich serca. To, jak postrzegamy innych ludzi, i co o nich myślimy, ma ogromny wpływ na to, jak ich traktujemy. Akceptacja, uznanie i szacunek zaczynają się od postrzegania innych ludzi jako wartościowych i kochanych przez Boga. Musimy mieć przed oczami, co może się z nimi stać dzięki zbawieniu w Jezusie. Takie nastawienie ma fundamentalne znaczenie w naszych kontaktach z ludźmi. Z tego wywodzą się wszystkie praktyczne rzeczy, które możemy dla nich zrobić.

Istnieje wiele możliwości pokazania ludziom, że są przez nas akceptowani, cenieni i szanowani:

- Bądź miły i przyjazny. Uśmiechaj się do ludzi.
- Witaj się z ludźmi z imienia.
- Zapamiętuj imiona i sprawy członków ich rodzin. Pytaj, co u nich słychać.
- Rozmawiaj z nimi swobodnie i otwarcie.
- Bądź godny zaufania i obdarzaj ludzi zaufaniem.
- Jeśli popełnią błędy, wybacz im od razu i nie odgrywaj się. Niech zobaczą, czym jest łaska.
- Szanuj wierzenia religijne swoich przyjaciół, nawet jeśli różnią się od twoich.
- Bądź wrażliwy na różnice kulturowe.
- Chwal innych i wyrażaj swoje uznanie dla nich.
- Zachęcaj ludzi, gdy coś im się nie udaje lub gdy stoją przed trudnym wyzwaniem.
- Proś ludzi o pomoc.
- Mów dobrze o innych.

3. Szukaj możliwości, aby pomagać znajomym i wyświadczać im dobro

Jezus miał otwarte oczy na potrzeby i pragnienia ludzi. Lubił czynić im dobro i sprawiać im przyjemność. Naśladuj Jezusa w tym! Proś Boga, aby otworzył ci oczy na potrzeby i pragnienia twoich przyjaciół i by pokazał ci, jak możesz wyświadczać im dobro i sprawiać im radość. W tej kwestii nie ma żadnych ograniczeń.

Oto kilka pomysłów:

- Zapisuj daty urodzin twoich znajomych w kalendarzu. Składaj im życzenia i podaruj czasem jakiś drobny prezent. Zamiast zwyczajowo mówić „Wszystkiego najlepszego”, powiedz: „Tak się cieszę, że Bóg powołał cię do życia! Życzę ci Bożego błogostawieństwa na ten nowy rok życia!”.
- Pamiętaj o takich okazjach jak śluby, narodziny i pogrzeby.
- Odwiedzaj osoby, które niedawno przeprowadziły się w twoją okolicę i witaj je.
- Dawaj ludziom w prezencie własnej produkcji chleb, bułki lub ciasteczka.
- Dawaj kalendarze z tekstami biblijnymi na Nowy Rok.
- Pisz zachęcające wiadomości osobom, które przechodzą trudny czas.
- Podaruj samotnej matce własnej produkcji bon na „czas wolny” i zaoferuj w nim opiekę nad dziećmi.
- Oferuj ludziom, którzy nie są już tak mobilni, że możesz im coś kupić podczas twoich własnych zakupów.
- Odwiedzaj osoby, które są samotne.
- Oferuj koszenie trawnika, grabienie liści, odśnieżanie podjazdu starszym i/lub schorowanym osobom z sąsiedztwa.
- Spraw radość dzieciom sąsiadów.
- Dołączaj do projektów dzielnicowych lub szkolnych.
- Pożyczaj lub dawaj pomocne książki.
- Pomagaj ludziom w załatwianiu spraw urzędowych.
- Oferuj osobom, które nie są mobilne, że je podwieziesz.

Zadanie:

Jakie inne pomysły na czynienie dobra innym przychodzą ci na myśl? _____

4. Okaż szczerze zainteresowanie

Jezus wykazywał szczerze zainteresowanie tym, co było ważne dla ludzi, nawet jeśli były to rzeczy całkiem światowe. Jeśli coś było bliskie ludzkim sercom, był to dla niego wystarczający powód, aby się tym zainteresować. Uderzające jest to, że Jezus nie pytał po to, by potem narzucać ludziom swoją agendę. Naprawdę był zainteresowany ludźmi i chciał im całościowo pomagać. Zawsze miał na uwadze całą osobę z jej wszechstronnymi potrzebami. Dobro drugiego człowieka motywowało go do niepodzielnego poświęcenia uwagi i słuchania.

Kiedy zaczynasz rozmawiać z ludźmi, spróbuj wczuć się w ich sytuację i zadawaj pytania! Pamiętaj przy tym, że każdy jest wyjątkowy! Odkrywanie tej wyjątkowości jest ekscytujące. Jeśli jeszcze nie znasz ich zbyt dobrze, możesz zadawać pytania dotyczące ich rodziny, pracy lub szkoły, zaintere-

sowań i, jeśli jest to na miejscu, także ich wiary. Do tego potrzebne jest bardzo dużo taktu! To, jak daleko możemy posunąć się z naszymi pytaniami, zależy od tego, jak bardzo ufa nam nasz rozmówca. Musimy nauczyć się dostrzegać granice w rozmowie i mieć wycucie tego, kiedy i jakie pytania można zadać. Ważne jest, aby nasz rozmówca czuł się na tyle komfortowo, by mógł nam opowiedzieć więcej o sobie i swoim życiu.

Zadanie:

Zastanów się, po czym twój rozmówca może poznać, że naprawdę interesujesz się nim jako osobą? _____

5. Bądź dobrym słuchaczem

Niewiele rzeczy jest tak skutecznych w zdobywaniu serca człowieka, jak uważne słuchanie. Ale jak możemy być dobrymi słuchaczami?

- Spróbuj dobrze zrozumieć, co druga osoba chce ci powiedzieć.
- Podaruj jej swoją całą uwagę. Utrzymuj kontakt wzrokowy!
- Zwróć szczególną uwagę na komunikaty niewerbalne (mimikę twarzy, gesty, ton głosu) i spróbuj się wczuć w to, co twój rozmówca opowiada.
- Reaguj na to, co jest mówione. Możesz to zrobić przez skinięcie głową, dopytanie o coś lub za pomocą takich zwrotów jak np.: „wydaje mi się, że rozumiem, co masz na myśli”.
- Opowiedz rozmówcy, co zrozumiałeś z jego wypowiedzi.
- Podczas słuchania nie układaj sobie już w głowie odpowiedzi.
- Jeśli ktoś mówi coś, co nie odpowiada twoim przekonaniom, nie okazuj oburzenia czy gniewu i nie potępiaj.
- Staraj się jak najlepiej budować mosty i podkreślać to, co was łączy.
- Wyraź, jak bardzo doceniasz to, że twój rozmówca dzieli się z tobą swoimi poglądami/troskami.

6. Bądź otwarty i autentyczny

Bądź otwarty i opowiadaj o sobie. Pozwól drugiej osobie poznać trochę twoje życie, twoją historię i twoje myśli. Przy tym nie musisz udawać i robić wrażenia, że jako chrześcijanin jesteś nadczłowiekiem.

Pomocne jest, gdy ludzie widzą, że nie uważamy się za lepszych od nich i nie udajemy, że nie mamy żadnych problemów ani zmartwień. Ludzie doceniają to, gdy jesteśmy otwarci i autentyczni.

Z drugiej strony, nie musimy się też wstydzić tego, że dzięki Jezusowi możemy czerpać z niebiańskich zasobów. Kiedy ludzie widzą, że zachowujemy spokój i wewnętrzną równowagę pomimo wyzwań, to jest to dla nich atrakcyjne i pociągające.

7. Obdarzaj zaufaniem

Kiedy ktoś nam ufa, budzi w nas pragnienie, aby nie zawieść oraz chęć odwzajemnienia tego zaufania. U twoich znajomych działa to tak samo. Kiedy okazujesz im zaufanie, zachęcasz ich do tego, aby oni zaufali tobie.

Świetnym sposobem okazania zaufania jest proszenie ludzi o coś. Jezus też tak robił, np. wtedy, kiedy poprosił kobietę przy studni Jakuba o wodę. W ten sposób zbudował do niej most i w końcu był w stanie wyjaśnić jej ewangelię. Kiedy prosimy innych o pomoc, wyrażamy przez to, że uważamy ich za chętnych i zdolnych do tego, by nam tej pomocy udzielić. Oczywiście prośby te powinny być odpowiednie do sytuacji. Ta druga osoba musi czuć się komfortowo, spełniając je.

Stosowanie tych siedmiu zasad robi ogromną różnicę. Rozmyślaj o nich i stosuj je adekwatnie do środowiska, w którym żyjesz. Doświadczysz tego, że ludzie obdarzają cię zaufaniem.

Zadanie:

Zastanów się, o co możesz poprosić swoich znajomych! _____

Ewangelia Mateusza 7,12 (Słowo Życia)

*„Czyńcie innym to,
czego sami
od nich
oczekujecie”.*

PYTANIA DO ROZMOWY

1. W jaki sposób Jezus zdobywał serca ludzi? Jak możecie to przełożyć na praktykę w naszych czasach?
2. Przejrzyjcie jeszcze raz krótko siedem zasad właściwego postępowania w relacjach z ludźmi. Jakie elementy chcecie zastosować w waszej sieci społecznej?
3. Co szczególnie do was przemówiło? W jakiej kwestii chcielibyście coś zmienić?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej!
2. Zastanów się, jak możesz wyświadczać im dobro. Zapisz swoje pomysły i zrealizuj przynajmniej jeden z nich!

PRZEDSTAWIANIE PRZYJACIOŁOM JEZUSA

Życzenie przyjaciołom tego, co najlepsze, oznacza również rozpoznanie ich potrzeb duchowych oraz zapoznanie ich z Jezusem.

Część 1. Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

3

Jezus przebywał z ludźmi, okazywał zainteresowanie i pomagał im, przez co zdobywał ich zaufanie. Ale na tym nie poprzestawał.

Nigdy nie oddzielał swoich wielorakich relacji z różnymi ludźmi od głoszenia ewangelii. Gdy tylko zdobywał ich zaufanie, opowiadał im o Bogu i zapraszał ich do podążania za Nim. To był jego ostateczny cel, który zawsze miał jasno przed oczyma. Przyszedł, aby zbawić ludzi i pozyskać ich na wieczność.

Zadanie:

Jak Paweł opisuje nasze zadanie? (2 List do Koryntian 5,17-21) _____

„Przyszedł bowiem Syn Człowieczy, aby szukać i zbawić to, co zginęło” (Łk 19,10). Jezus polecił nam, jako swoim następcom, abyśmy Go w tym względzie naśladowali.

Jako ambasadorowie Chrystusa jesteśmy powołani do tego, aby pomagać ludziom pojąć Bożą miłość oraz zrozumieć ewangelię. Pomaganie ludziom i zdobywanie ich zaufania to za mało, choć bardzo ważne jest, abyśmy to robili. Jeśli naprawdę troszczymy się o naszych przyjaciół, to istotne jest również, abyśmy dokładali starań, by oni mogli poznać Jezusa, a przez Niego życie wieczne.

Dlatego w tej części przyjrzymy się dziesięciu zasadom, które pomogą nam wysyłać duchowe impulsy w naszych relacjach i przez to przedstawiać naszym przyjaciołom Jezusa.

1. Potrzebujesz jasnej tożsamości, która odróżnia cię od innych

Jeśli chcesz prowadzić ludzi do Jezusa, to najpierw sam potrzebujesz jasno określić własny punkt wyjścia – tożsamość naśladowcy Jezusa, dzięki której będziesz mógł wprowadzać nowy element do życia innych osób. Paweł napisał: „A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego” (Rz 12,2).

Jako chrześcijanie potrzebujemy odwagi, by być innymi. To, kim jesteśmy, ma większy wpływ na ludzi niż to, co mówimy. Twoi znajomi uważnie cię obserwują. Szczególnie, jeśli wiedzą, że jesteś adwentystą. Chcą wiedzieć, czy twoja wiara ma realny wpływ na twoje życie. Kiedy widzą, że twoja wiara nic nie zmienia, to nie wzrasta u nich pragnienie lepszego poznania Jezusa. Jednak kiedy doświadczają, że relacja z Jezusem ma na ciebie pozytywny wpływ, to zastanawiają się nad tym i pragną doświadczyć takich samych zmian.

Tym, co motywuje ludzi do pójścia za Jezusem, jest przykład chrześcijan, którzy konsekwentnie i zachęcająco wyżywają swoją wiarę. Przy tym nasza inność nie powinna stać się celem samym w sobie („Najważniejsze, że się wyróżniam”). W wielu dziedzinach życia bardziej pomocne jest upodobnienie się do tych, do których chcemy dotrzeć, aby nie tworzyć niepotrzebnych barier. Pozwól im zobaczyć, że jesteś normalną osobą, a nie jakimś oderwanym od rzeczywistości „świętym”.

Powinni widzieć, że twoja wiara czyni cię szczęśliwszym, pewniejszym, bardziej cierpliwym i współczującym.

2. Wyżywaj swoją wiarę otwarcie, naturalnie i zachęcająco

Ważne jest, abyśmy wyżywali naszą wiarę w sposób naturalny i zachęcający w naszym codziennym życiu. Niech twoi krewni, przyjaciele, sąsiedzi, koledzy, współpracownicy itp. wiedzą, że jesteś chrześcijaninem i adwentystą oraz że Jezus jest dla ciebie najważniejszym i najpiękniejszym elementem życia. Muszą zobaczyć, że twoja relacja z Jezusem jest czymś tak naturalnym, jak twoje imię, rodzina czy obywatelstwo.

W codziennym życiu jest wiele sytuacji, w których możemy wyrażać naszą wiarę. Oto kilka przykładów:

- Zawsze módl się przed jedzeniem, nawet jeśli jesteś w gronie twoich niewierzących przyjaciół.
- Daj znać ludziom, których wpisałeś na listę modlitewną, że się o nich modlisz.
- Kiedy ktoś ma urodziny, życz mu Bożego błogosławieństwa i wyraż, jak bardzo jesteś zadowolony z tego, że Bóg dał mu życie.
- Kiedy ktoś entuzjastycznie opowiada ci, co robił w weekend, z takim samym entuzjazmem opowiedz o tym, czego doświadczyłeś w zborze.
- Nie musisz sprowadzać każdej rozmowy na duchowe tory, ale bądź mimo wszystko otwarty na mówienie o Bogu wtedy, kiedy jest ku temu okazja.
- Mów o tym, w jaki sposób twoja wiara dostarcza ci odpowiedzi na najważniejsze życiowe pytania.
- Niech ludzie zobaczą, że twoja wiara czyni cię bardziej wdzięcznym i radosnym.

3. Zrozum, w jakim duchowym stanie znajdują się twoi przyjaciele

Jezus traktował ludzi różnie w zależności od tego, gdzie się znajdowali w swojej relacji z Bogiem. Z Nikodemem Jezus obszedł się inaczej niż z bogatym młodzieńcem. Ludzi, którzy tęsknili za żywą wiarą, potraktował inaczej niż faryzeuszy z ich twardymi sercami. Tak samo i my musimy inaczej podchodzić do różnych osób w zależności od tego, w jakim duchowym stanie się znajdują. Skala obejmuje zakres od nastawienia negatywnego do entuzjastycznego:

*negatywny... obojętny... zainteresowany... otwarty...
poszukujący... entuzjastyczny*

Kiedy ktoś jest przeciwny wierze, to najczęściej na nic się zdają wszystkie argumenty. W takiej sytuacji pomocny może być jedynie przykład żywej wiary. Pamiętaj również o tym, że ludzie potrafią się szybko zmieniać pod wpływem sytuacji przełomowych, takich jak kryzysy, przeprowadzki, utrata pracy czy choroby i mogą nagle otworzyć się na duchowe sprawy.

Zwracaj uwagę na ludzi, którzy znajdują się w takich sytuacjach i otwarcie wychodź do nich! Ważne jest, abyś przy tym rozumiał ich przekonania i światopogląd.

Kiedy chcesz pozyskać katolików, muzułmanów, buddystów lub ateistów dla Jezusa i poselstwa adwentowego, to musisz dowiedzieć się, co jest sednem ich wiary i jakie przeszkody stoją między nimi a oddaniem życia Jezusowi.

Tylko wtedy, kiedy ich zrozumiesz, będziesz mógł odnosić się do nich w sposób taktowny i przynoszący dobre owoce. Nawet jeśli ich wiara i światopogląd są sprzeczne z twoimi, nigdy nie wolno ci mówić o tym w sposób pogardliwy lub uwłaczający. Przekonania religijne drugiej osoby zawsze zasługują na traktowanie z szacunkiem.

4. Módl się za swoich przyjaciół

Nasi przyjaciele potrzebują naszego nieustannego i konkretnego wstawiennictwa.

Ellen White napisała o tym:

„Pracując z duszami, musimy się dużo modlić, ponieważ modlitwa jest jedyną metodą, za pomocą której możemy zbliżyć się do serc ludzkich. To nie wasza praca, to praca Chrystusa stojącego przy was, i Jego wpływu na serce”
- Ellen White, *Ewangelizacja*, cz. 10.

Zapisz imiona swoich przyjaciół na twojej liście modlitewnej i przy każdym z nich napisz konkretną intencję! Tylko ten, kto modli się konkretnie, doświadcza konkretnych odpowiedzi na modlitwę.

5. Bądź gotowy wysłać duchowe impulsy we właściwym momencie

Paweł napisał: „W modlitwie bądźcie wytrwali i czujni z dziękczynieniem, a módlcie się razem i za nas, aby Bóg otworzył nam drzwi dla Słowa w celu głoszenia tajemnicy Chrystusowej, z powodu której też jestem więźniem, abym ją obwieścił, jak powinienem. Z tymi, którzy do nas nie należą, postępujcie mądrze, wykorzystując czas. Mowa wasza niech będzie zawsze uprzejma, zaprawiona solą, abyście wiedzieli, jak macie odpowiadać każdemu” (Kol 4,2-6).

Paweł wiedział, że to Bóg musi otworzyć drzwi do duchowych rozmów i mocno wierzył, że On faktycznie to robi. Drzwi do takich rozmów nie są otwierane przez mądrość, perswazję czy ludzkie techniki, ale przez Ducha Bożego i decyzje naszych przyjaciół. Czasami te drzwi otwierają się tylko na krótki czas. Musimy być przygotowani na ten moment, abyśmy mogli powiedzieć coś zachęcającego i przemieniającego życie. Oczywiście nie chcemy na siłę kierować każdej rozmowy w kierunku duchowym, aby ludzie nie nabrali przekonania, że z nami nie da się rozmawiać o niczym innym. Jednak z drugiej strony, nie chcemy jedynie rozmawiać o innych sprawach, wykluczając przy tym Boga. Jeśli nasi przyjaciele naprawdę leżą nam na sercu, to chcemy, aby poznali Jezusa.

**WY JESTEŚCIE
SOLĄ ZIEMI –
WY JESTEŚCIE
ŚWATŁOŚCIĄ ŚWIATA.**

EWANGELIA MATEUSZA 5,13-14

Duchowe impulsy poprzez szczere dociekania

Dobłą okazją rozmawiania o rzeczach duchowych jest zadawanie, we właściwym momencie, pytań o duchowe sprawy. Oto kilka pytań, które bardzo dobrze nadają się do tego celu:

- Czy uważasz, że Bóg istnieje?
- Czy chciałbyś wierzyć w Boga?
- Jaki musiałby być Bóg, abyś chciał w Niego wierzyć?
- Czy myślisz, że po śmierci będzie jakaś kontynuacja życia?
- Czy według ciebie byłoby to czymś fajnym, gdyby istniało życie po śmierci?
- Jak musiałoby wyglądać życie po śmierci, abyś chciał wierzyć w Boga?
- Czy dorastałeś w chrześcijańskiej rodzinie?
- Jak myślisz, jaki będzie dalszy los naszego świata?
- Czy kiedykolwiek czytałeś Biblię?
- Czy wiedziałeś, że Biblia mówi coś o naszych czasach?

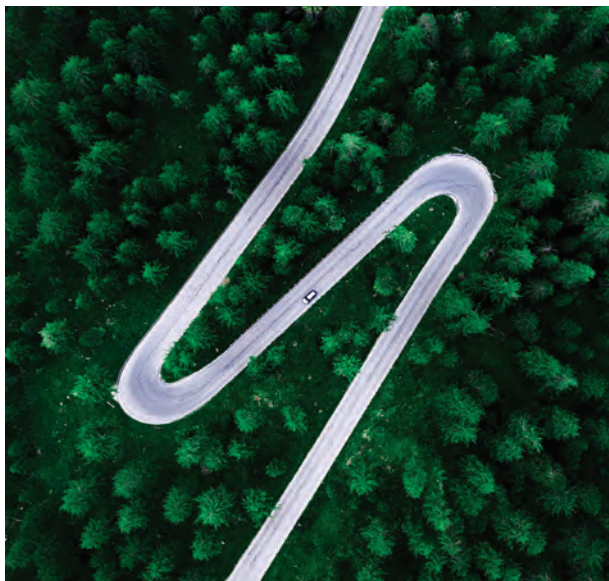
Oczywiście nie każde pytanie pasuje do każdej sytuacji. Jeśli będziesz prosić Boga, to On da ci wyczucie i będzie ci pokazywał, kiedy i jak możesz zacząć rozmowę o duchowych sprawach. Jeśli ktoś zareaguje negatywnie na takie pytanie, to nie idź dalej. Nie pokazuj, że jesteś rozczarowany. Jeśli jednak odczuwasz, że osoba jest otwarta na duchowe tematy, to opowiedz jej krótko, jak wiara w Boga ci pomaga i jak znalazłeś fascynujące odpowiedzi na istotne pytania życiowe. Uważaj, żeby nie powiedzieć zbyt wiele. Nie chcesz przecież przytłoczyć innych twoimi odpowiedziami, lecz dać mały impuls, który twój rozmówca będzie w stanie przetrawić. Jeśli jeszcze o coś zapyta, to możesz powiedzieć trochę więcej.

6. Podkreślaj relację z Jezusem

Kiedy rozmawiasz ze swoimi przyjaciółmi o sprawach wiary, podkreślaj relację z Jezusem i te piękne rzeczy, których doświadczasz dzięki swojej wierze. Pokaż im, że wiara w Jezusa Chrystusa jest dla Ciebie najpiękniejszą rzeczą na świecie i że Cię uszczęśliwia. Opowiadaj doświadczenia, które miałeś z Bogiem, dziel się swoim osobistym świadectwem, mów o wysłuchanych modlitwach lub o tym, co odkryłeś podczas swojego osobistego studium Biblii. Dzięki temu ludzie zobaczą, że jesteś prawdziwym chrześcijaninem i że Twoja wiara ma pozytywny wpływ na Twoje życie.

Kiedy kładziemy nacisk na nauki biblijne, które odróżniają nas od innych lub skupiamy się na pewnych kwestiach związanych ze stylem życia, ludzie często czują się atakowani i reagują negatywnie. Nawet jeśli styl życia drugiej osoby nie odpowiada naszym przekonaniom, ważne jest, aby nie wysuwać tej kwestii na pierwszy plan. W końcu przecież chcemy, aby nasi przyjaciele najpierw nawiązali relację z Jezusem, po to, by mogli później doświadczyć, jak ich życie zmienia się dzięki tej relacji.

Kiedy nadarzy się okazja, mów o otwarciu o swojej wierze.

Najbardziej za naszym stylem życia przemawia to, kiedy wyżywamy go w sposób radosny i naturalny. Oczywiście nie oznacza to, że mamy ukrywać naszą adwentystyczną wiarę.

Kiedy nadarzy się okazja, możemy otwarcie o niej mówić, ale musi to być zrobione w sposób taktowny i przekonujący, który nie odpycha. Bez względu na to, o jakim punkcie wiary mówimy, ważne jest, aby przedstawiać go w odniesieniu do Jezusa Chrystusa.

7. Zapoznaj swoich znajomych z innymi członkami Kościoła

Im więcej pozytywnych relacji mają twoi przyjaciele z innymi adwentystami, tym bardziej prawdopodobne jest, że zdecydują się przyjąć Jezusa i przyłączyć się do Kościoła.

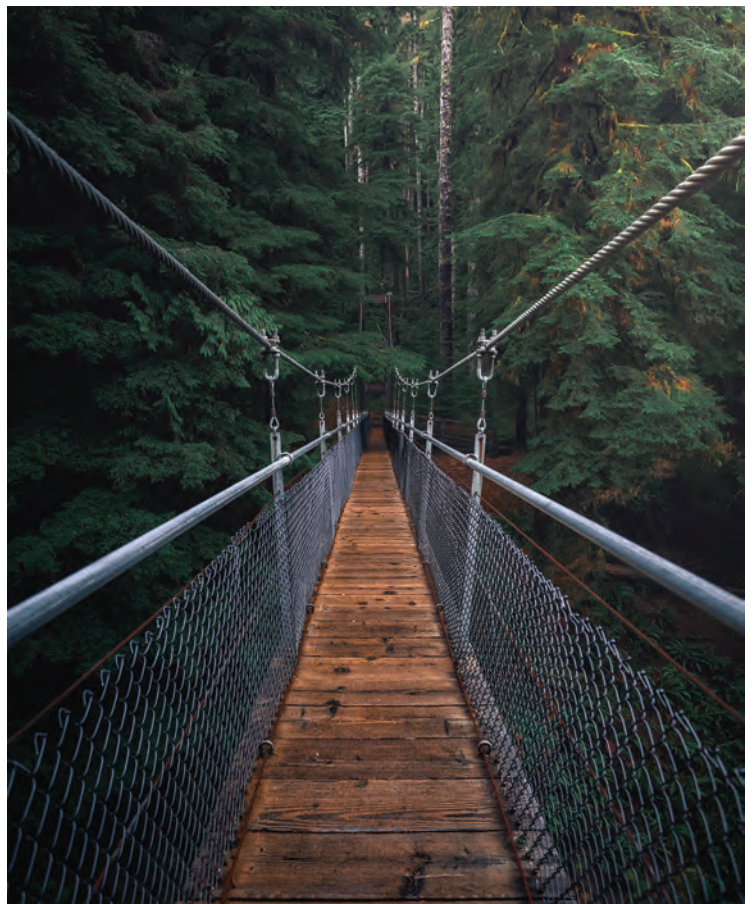
Dlatego szukaj okazji, aby zapoznawać swoich przyjaciół z innymi członkami Kościoła. Oto kilka pomysłów:

- Zapraszaj ich na urodziny razem z twoimi adwentystycznymi przyjaciółmi.
- Stwarzaj możliwości wspólnego spędzania wolnego czasu, takie jak: wieczory filmowe, imprezy okolicznościowe, wieczory gier, wędrówki. Zapraszaj na nie znajomych.
- Jeśli potrzebują pomocy w jakiejś konkretnej sprawie, a jeden z twoich wierzących przyjaciół mógłby pomóc, to skontaktuj ich ze sobą.
- Zorganizuj weekend pod namiotami i zaproś znajomych, aby do ciebie dołączyli.

8. Wykorzystuj media, by dzielić się ewangelią

Bardzo dobrym sposobem na wysyłanie duchowych impulsów jest przekazywanie znajomym materiałów, dzięki którym mogą samodzielnie poznawać przesłanie biblijne. Można to robić na kilka sposobów:

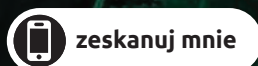
- Dawaj lub wypożyczaj dobre książki i czasopisma.
- Dawaj lub wypożyczaj płyty CD lub DVD z dobrymi wykładami i filmami.
- Podsyłaj znajomym linki do ciekawych stron internetowych, filmików na YouTube, podcastów, nadzieja.tv itp.
- Rozdawaj kalendarze z tekstami biblijnymi na przełomie roku.

9. Zapraszaj znajomych na spotkania grupy domowej i wydarzenia nakierowane na konkretne potrzeby

Ważne jest, aby zbór organizował wydarzenia, na które można zapraszać znajomych. Najlepiej nadają się do tego celu grupy domowe, na które co tydzień można zapraszać ludzi. Oprócz tego dobre są wydarzenia nakierowane na konkretne potrzeby takie jak: kursy gotowania, seminaria dla małżeństw, spotkania dla kobiet, kluby zdrowia, specjalne nabożeństwa, zorganizowane wycieczki. Kiedy nasi przyjaciele doświadczą, że wychodzi się naprzeciw ich potrzebom i mogą przy tym budować przyjaźnię z innymi adwentystami, to będzie im o wiele łatwiej przyłączyć się również do naszej społeczności kościelnej.

10. Zachęcaj znajomych do osobistego czytania Biblii i modlitwy. Proponuj lekcje biblijne

Wiara zakorzenia się dopiero wtedy, kiedy człowiek sam zaczyna czytać Biblię i modlić się. Dlatego ważne jest, abyś zachęcał swoich przyjaciół do osobistego spokojnego spędzania czasu z Bogiem.

Opowiedz im, jak wygląda twoje osobiste nabożeństwo i daj im plan czytania Biblii odpowiedni dla początkujących. Szczególnie dobrze nadaje się do tego plan „365 historii nadziei”, który zachęca do czytania jednej historii biblijnej dziennie przez rok, i daje praktyczne wskazówki dotyczące osobistego nabożeństwa. Jeśli widzisz głębsze duchowe zainteresowanie u swoich przyjaciół, to zaproponuj im wspólne studium Biblii.

Na stronie www.poludnie.adwent.pl/podziel-sie-slowem znajdziesz serię lekcji biblijnych „Kroki z Jezusem”, która bardzo ułatwia prowadzenie takiego wspólnego studium.

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Dlaczego jasna tożsamość (patrz s. 34) jest tak ważna, jeśli chce się docierać do ludzi z ewangelią?
2. Jak możecie wyżywać swoją wiarę w sposób naturalny i autentyczny w codziennym życiu, tak byście swoim życiem zwracali uwagę ludzi na Jezusa?
3. Jakie okazje możecie stworzyć, aby wasi znajomi mogli poznać innych adwentystów?
4. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej!
2. Zrealizuj kolejny pomysł zrobienia czegoś dobrego dla jednego ze swoich znajomych.
3. Zaplanujcie wspólnie jakąś akcję (np. wycieczkę, wędrowkę, wieczór gier), na którą zaprosicie waszych znajomych.

A person is walking on a vast, golden sand dune landscape under a clear sky. A vertical white line is positioned above the title and extends down to the bottom of the page.

TWOJE OSOBISTE ŚWIADECTWO

*Przez to, czego ludzie doświadczają z Bogiem, wzbudza się również w innych pragnienie
dowiedzenia się czegoś więcej o tym kochającym Bogu.*

Część 1. Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

4

Nasze doświadczenie z Bogiem jest silnym argumentem na rzecz wiary. Kiedy opowiadamy innym o tym, w jaki sposób poznaliśmy Jezusa i jak nadal Go doświadczamy, to możemy przez to obudzić w nich pragnienie osobistego doświadczenia Boga.

Zadanie:

Jak możemy być błogostawieństwem w naszym środowisku?

→ Ewangelia Marka 5,19-20: _____

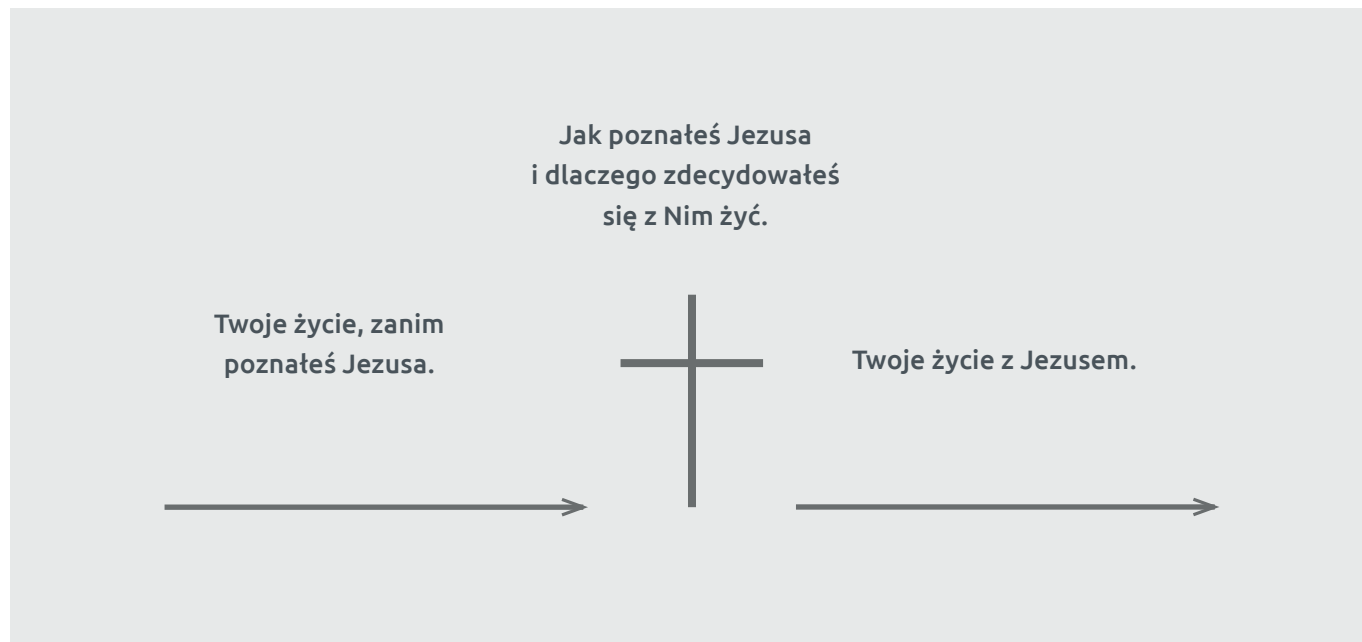
→ Ewangelia Jana 4,28-30.39-42: _____

→ 1 List Jana 1,1-3: _____

Ellen White potwierdza znaczenie dzielenia się naszymi doświadczeniami z Bogiem z innymi ludźmi.

„Jako świadkowie Chrystusa mamy powiedzieć, co wiemy, co sami widzieliśmy, słyszeliśmy i co odczuliśmy. Jeśli szliśmy za Jezusem krok w krok, będziemy mieli do powiedzenia coś na temat drogi, którą On nas prowadzi. Możemy powiedzieć, w jaki sposób wypróbowaliśmy Jego obietnicę i jak okazała się prawdziwa. Możemy zaświadczyć, czego dowiedzieliśmy się o łasce Chrystusa. Oto jest świadectwo, o jakie prosi nasz Pan i z braku którego ginie świat” – *Życie Jezusa*, s. 35.

Twoja droga z Jezusem

„Nasze wyznanie Jego wierności stanowi wybrany przez niebo czynnik objawienia Chrystusa światu. Mamy uznać Jego łaskę, taką, jaką przedstawili święci z dawnych czasów, jednak najskuteczniejsza jest ta, która stanowi świadectwo naszego własnego doświadczenia. Jesteśmy świadkami Boga wówczas, gdy objawimy działanie boskiej mocy wewnątrz nas. Życie każdego pojedynczego człowieka różni się od życia innych ludzi, również inne będzie jego doświadczenie. Bóg pragnie, aby uwielbienie, jakie Mu zanosimy, naznaczone było naszą indywidualnością. Te wartościowe dowody uznania, będące wyrazem uwielbienia dla wspaniałości Jego łaski i poparte życiem podobnym do życia Chrystusa, posiadają nieodpartą moc, która działa dla zbawienia ludzi”

– *Życie Jezusa*, str. 36.

Kiedy opowiadamy innym o tym, jak poznaliśmy Jezusa, mówimy o trzech rzeczach:

1. Jak wyglądało moje życie, zanim zostałem chrześcijaninem?

2. Jak i dlaczego zostałem chrześcijaninem?

3. Jak wygląda moje życie jako chrześcijanina?

Nawet ktoś, kto dorastał w adwentystycznej rodzinie i nigdy nie myślał o życiu bez Boga i Kościoła, może coś powiedzieć. Na przykład: „Dorastałem w rodzinie chrześcijańskiej i od najmłodszych lat znałem Boga i Biblię. Moi rodzice pokazali mi przykład swojej wiary. A jednak nadszedł czas, kiedy osobiście musiałem podjąć decyzję, czy uczynię ich wiarę moją własną”. Ważne jest, aby podkreślić, co wiara oznacza dla nas dzisiaj.

Oczywiście, chcesz swobodnie dzielić się swoim świadectwem, a nie czytać z kartki, ale pomocnym jest, by na początku je spisać. Dzięki temu możesz je sobie dobrze poukładać w głowie. Im więcej razy będziesz to opowiadać, tym bardziej swobodnie będzie ci to przychodzić i będziesz potrafił lepiej dopasować się do potrzeb twojego słuchacza.

Kiedy opowiadasz osobiste świadectwo, zwróć uwagę na następujące kwestie:

- Osobiste świadectwo jest jak reklama, która ma w krótkim czasie zainteresować człowieka Jezusem. Zatem nie masz stawiać w centrum siebie, lecz Jezusa.
- Osobiste świadectwo powinno być krótkie (około 2-3 minut). Obserwuj, na ile twój słuchacz jest zainteresowany tym, co masz do powiedzenia. Jeśli zauważysz, że osoba nie jest zbyt zainteresowana, to opowiadaj bardzo skrótowo. Jeśli natomiast zobaczysz, że słucha z ciekawością, to możesz opowiedzieć trochę więcej. Ale pamiętaj: lepiej jest powiedzieć za mało niż za dużo.
- Bądź konkretny! Opowiedz o tym, jakie znaczenie ma Jezus dla ciebie dzisiaj. Zamiast mówić ogólnie, „jak cudownie” jest być chrześcijaninem, wyjaśnij osobie zainteresowanej szczegółowo, co konkretnie jest takie wspaniałe.
- Nie gloryfikuj grzechów swojej przeszłości przez szczegółowe opowiadanie o nich. Wystarczy, że powiesz to, co jest konieczne, aby osoba mogła zrozumieć, w jaki sposób Jezus zmienił twoje życie. Sednem twój świadectwa powinno być to, co Jezus zrobił dla ciebie i co robi do dziś.
- W swoim osobistym świadectwie unikaj słów i zwrotów, których nieadwentyści czy niechrześcijanie nie potrafią zrozumieć.

- Nigdy nie krytykuj innych Kościołów i wspólnot religijnych! W większości przypadków lepiej jest w ogóle nie wymieniać żadnej wspólnoty chrześcijańskiej – adwentystycznej też nie. Jeśli byłoby konieczne wspomnienie jakiegoś konkretnego Kościoła, to zawsze rób to z szacunkiem. Pamiętaj, że celem twojego świadectwa nie jest promowanie Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, ale pokazanie, jak piękne jest życie z Jezusem.
- Bądź otwarty i szczery! Nie ma w tym nic złego, jeśli przyznasz, że nadal zmagasz się z pewnymi wyzwaniem.
- Bądź uprzejmy i złóż swoje świadectwo z promiennym uśmiechem. Niech inni poczują, że twoja wiara naprawdę jest dla ciebie najpiękniejszą rzeczą na świecie.
- Módl się o to, aby Duch Święty działał na serce twojego słuchacza, kiedy dzielisz się z nim swoim świadectwem.
- Bądź zawsze pozytywny, nawet jeśli otrzymasz negatywną reakcję na swoje świadectwo. Spróbuj wrócić w rozmowie do czegoś, w czym się zgodzaliście. Zawsze kończ rozmowę przyjaźnie i uprzejmie.

Twoje osobiste świadectwo

Zadanie:

Spisz swoje osobiste świadectwo!

Jak wyglądało moje życie, zanim zostałem chrześcijaninem? _____

Jak i dlaczego zostałem chrześcijaninem? _____

Jak wygląda moje życie jako chrześcijanina? _____

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Dlaczego tak ważne jest, aby opowiedzieć innym ludziom o tym, czego doświadczyliśmy z Bogiem?
2. Opowiedzcie sobie nawzajem wasze osobiste świadectwa w 3-5 minut.
3. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej!
2. Opowiedz jednej osobie, za którą się modlisz, jakieś twoje doświadczenie z Bogiem.

OPOWIADANIE EWANGELII

*Dobra nowina o zbawieniu w Jezusie Chrystusie ma moc przemieniania ludzi
i prowadzenia ich do nowego życia.*

Część 1. Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

5

Ludzie są różni.

Niektórzy muszą cię długo znać, ufać ci i widzieć działanie wiary w twoim życiu, żeby otworzyć się na słuchanie ewangelii z twoich ust. Inni ludzie są tak otwarci, że można dość szybko zacząć z nimi rozmawiać o ewangelii. O Jezusie czytamy: „Chrystus nie lekcewał żadnej sposobności głoszenia ewangelii zbawienia” (Ellen White, *Śladami Wielkiego Lekarza*, str. 16).

Zadanie:

Jakie znaczenie miało głoszenie ewangelii dla Jezusa i apostołów?

→ Ewangelia Marka 1,14-15: _____

→ Ewangelia Marka 16,15: _____

→ Ewangelia Mateusza 9,35: _____

→ Dzieje Apostolskie 8,35: _____

ROZDZIAŁ 5

→ Dzieje Apostolskie 11,20: _____

→ List do Rzymian 1,16-17: _____

→ List do Rzymian 10,10-17: _____

→ 1 List do Koryntian 1,18: _____

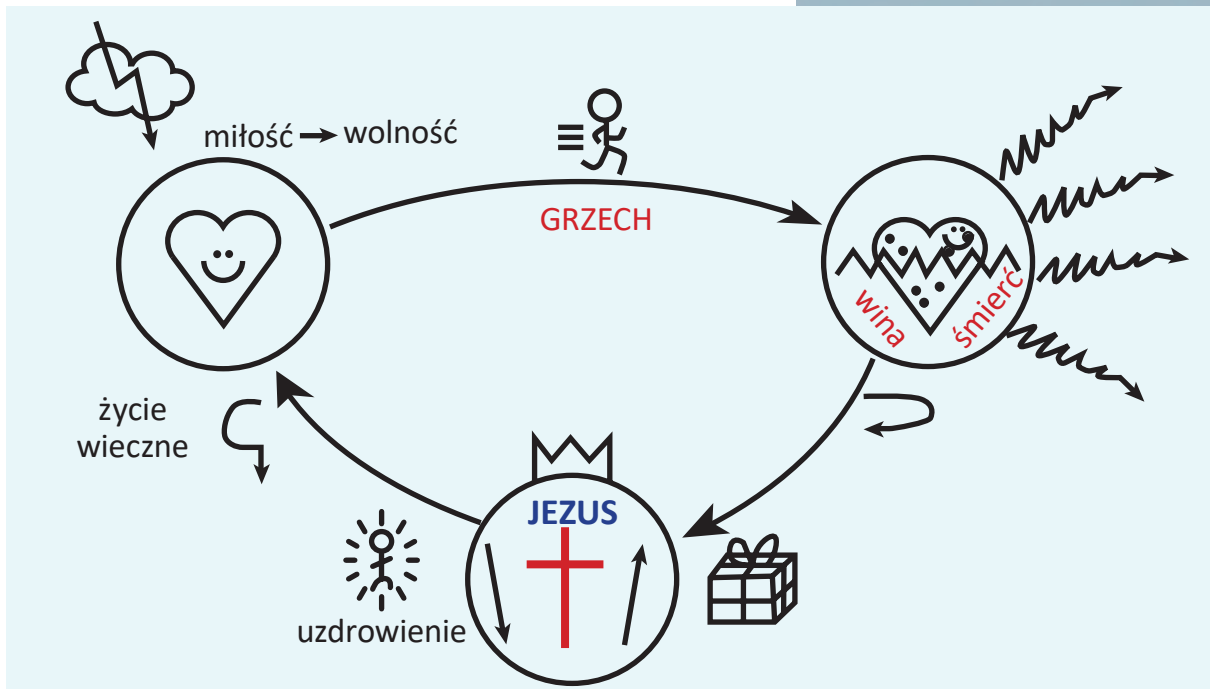
→ 1 List do Koryntian 2,2: _____

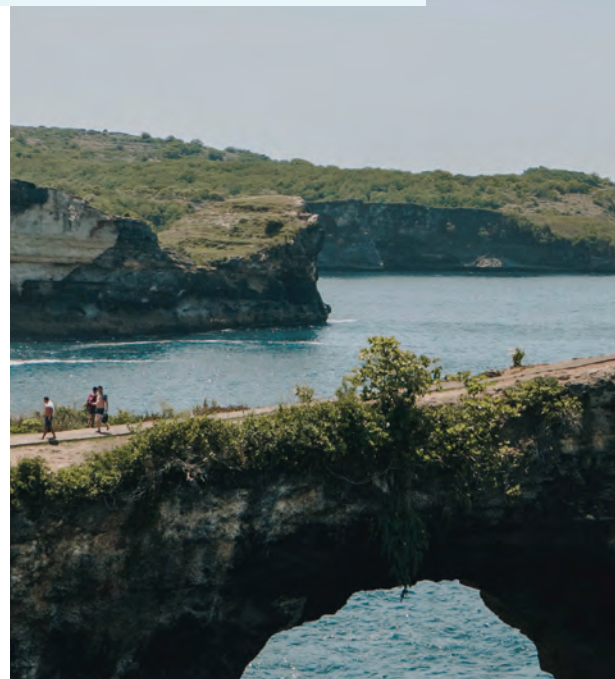
Ewangelia

Ewangelia jest przesłaniem o zbawieniu w Jezusie Chrystusie, który umarł za nasze grzechy i powstał z martwych. To poselstwo ma moc zmieniania ludzi, nawet kiedy zawodzą argumenty. Dlatego odważnie opowiadaj ludziom ewangelię.

Poniższa ilustracja wraz z wyjaśnieniem okazała się bardzo skutecznym narzędziem w tej kwestii.

Kiedy patrzymy na nasz świat, widzimy wiele pięknych rzeczy, ale zauważamy również, że ten świat jest zepsuty. Są na nim rozbici ludzie, zniszczone relacje, choroby, cierpienie i śmierć. Bóg nie chciał, aby nasz świat tak wyglądał. Kiedy go stworzył, był on idealnym domem dla ludzi, bo Bóg pragnął ich szczęścia (Rdz 1,31).

Tylko Bóg może uzdrowić nasze złamane życie

Dlaczego więc nasz świat wygląda dziś tak inaczej niż wtedy? Biblia mówi nam, że kiedyś w niebie miał miejsce bunt, w którym najwyższy anioł zaczął rozpowszechniać kłamstwa o Bogu (Ap 12,7-9). Dlaczego więc Bóg od razu go nie zniszczył?

Po prostu dlatego, że Bóg jest miłością (1 J 4,8), a miłość może istnieć tylko wtedy, gdy istnieje wolność.

Miłości nie można wymusić ani kupić. Można jedynie zostać nią obdarowanym z wolnej, nieprzymuszonej woli. Dlatego Bóg dał aniołom, a także pierwszym ludziom, wolność wyboru, czy chcą zaufać Jemu, czy wolą wierzyć w kłamstwa diabła. Niestety zdecydowali się nie ufać Bogu i odejść od Niego, by podążać własną drogą (Rdz 3).

To oddzielenie od Boga Biblia nazywa grzechem i właśnie przez grzech nasz świat uległ zepsuciu. To zepsucie jest nie tylko wokół nas, ale też głęboko w naszych sercach. Każdy z nas ma takie „czarne plamy”, które czynią nas winnymi wobec siebie nawzajem i wobec Boga: zawiść, gniew, zazdrość, nienawiść. Dotyczy to każdego człowieka, który rodzi się na tym świecie. Konsekwencją grzechu jest wina, wstyd i śmierć (Rz 3,23; 6,23).

Nie lubimy żyć w tym zepsuciu, dlatego staramy się od niego uciec. Niektórzy szukają szczęścia na szczeblach kariery lub w dobrach materialnych. Inni próbują alkoholu, narkotyków, związków, zabawy i przygody. Jeszcze inni starają się czynić dobro i być religijni. Jednak wszystkie próby oderwania się od tego zepsucia o własnych siłach ściągają nas z powrotem jak stalowe sprężyny i powodują jeszcze więcej zniszczenia. Bóg jednak kocha nas tak bardzo, że nie chce, abyśmy żyli w tym zepsuciu. Dlatego zrobił dla nas to, czego nie potrafimy zrobić sami.

Wysłał swego Syna, Jezusa na nasz zepsuty świat (J 3,16-18). Jezus stał się człowiekiem

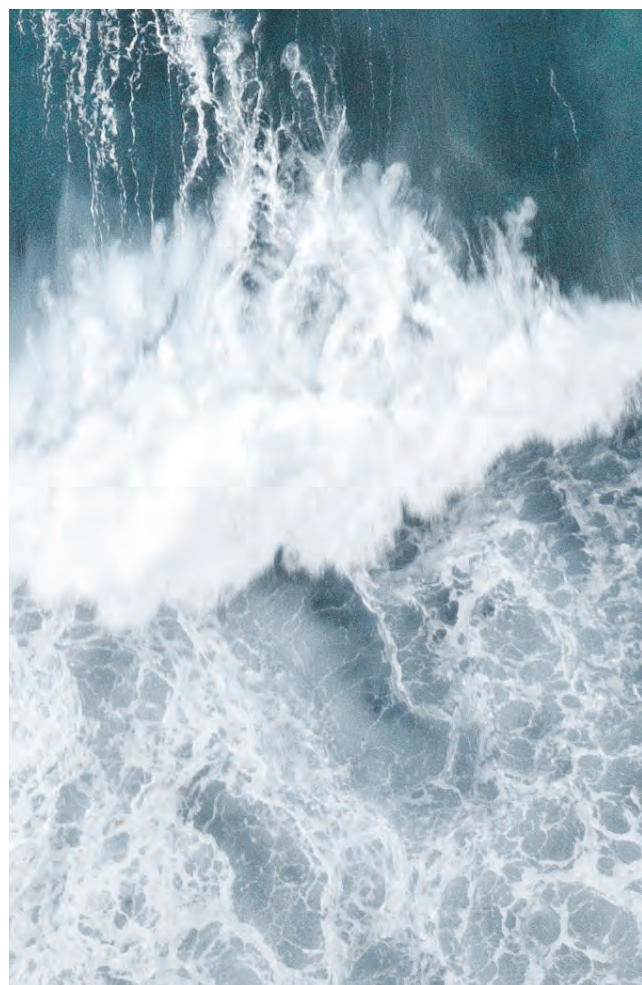
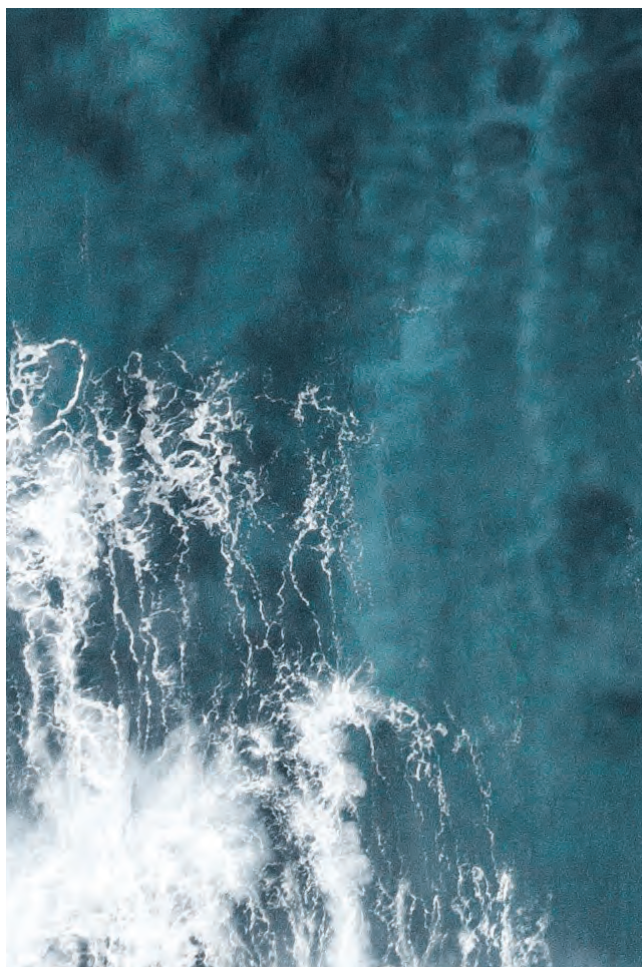

i pokazał, jaki naprawdę jest Bóg (J 14,9). Choć prowadził czyste życie, przywódcy religijni go znienawidzili i ukrzyżowali. W każdej chwili mógł im przeszkodzić, ale dobrowolnie poszedł na krzyż, aby umrzeć i tym samym przyjąć na siebie winę oraz zepsuty stan całej ludzkości (Iz 53,4-6). Jednak śmierć nie mogła go zatrzymać. Trzeciego dnia powstał z martwych i pokonał przez to śmierć. Wrócił do nieba i został królem nieba i ziemi.

Przez swoją śmierć i zmartwychwstanie ofiarowuje nam dar, na który nie możemy w żaden sposób zasłużyć. Kiedy zwracamy się do Niego, wierzymy w Niego i osobiście przyjmujemy Jego dar, On wybacza nam naszą winę i daje nam nowe życie, a nawet życie wieczne.

Dzięki Jezusowi ten pierwotny Boży plan dla naszego życia może stać się rzeczywistością. Pewnego dnia Jezus przyjdzie ponownie i stworzy nowy świat, w którym wszystko, co zostało zniszczone przez grzech, zostanie przywrócone (J 14,1-3; Ap 21,1-5). Bóg dał nam to nasze życie, abyśmy mogli Go poznać i abyśmy pewnego dnia mogli tam być. Bóg stworzył nas do życia w lepszym świecie. Jedynym sposobem, aby się tam dostać, jest przyjęcie tego daru, który oferuje nam Jezus.

Czy chcesz, aby Bóg wybaczył ci twoje winy i dał ci życie wieczne?

Możesz doświadczyć tego dzisiaj, kiedy szczerze wypowiesz słowa prostej modlitwy:

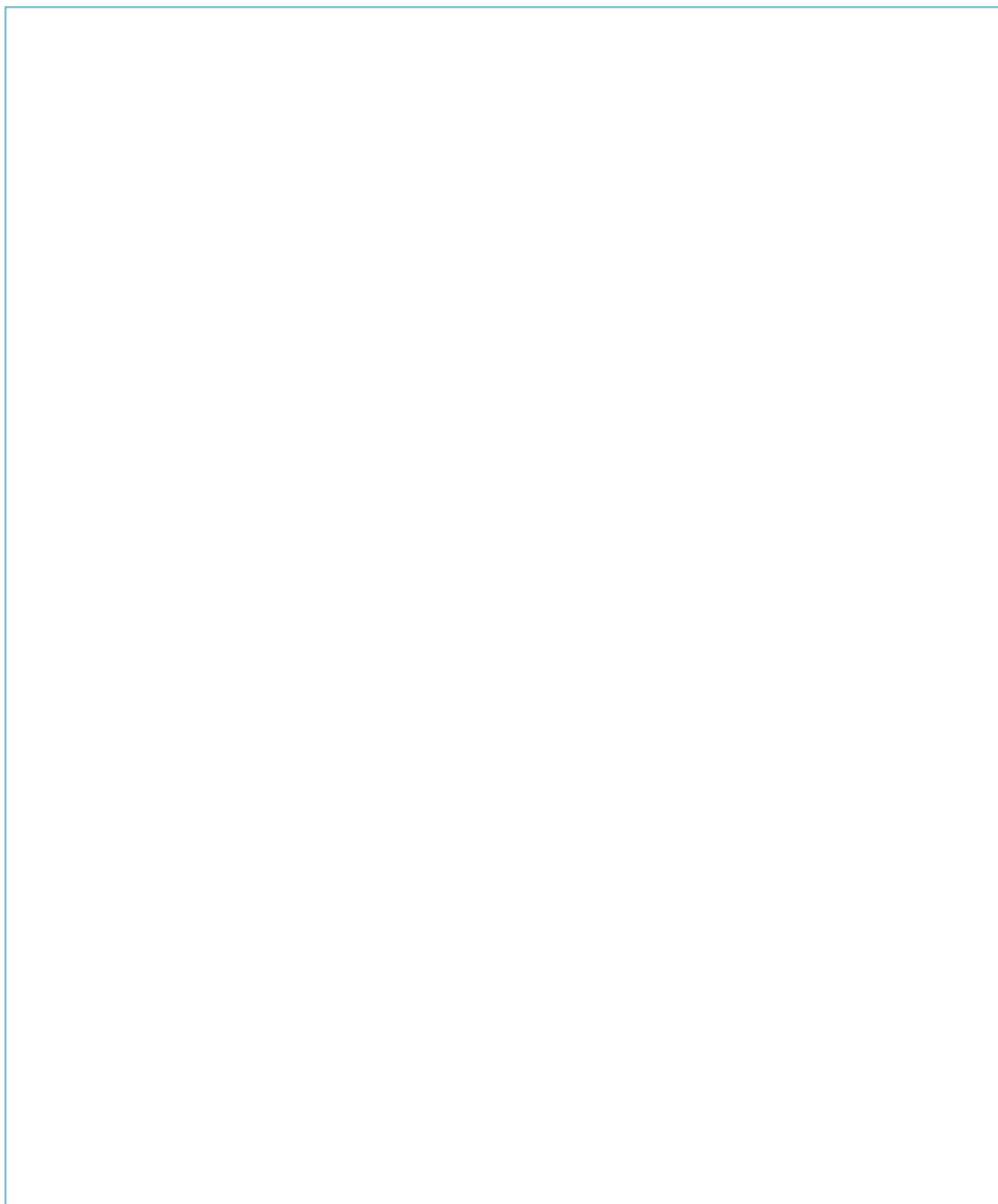
„Drogi Boże, dziękuję ci, że tak bardzo mnie kochasz. Przepraszam, że żyłem bez Ciebie. Dziękuję, że Jezus umarł za moje grzechy i powstał z martwych. Nie chcę już od Ciebie uciekać, ale chcę zawrócić i przyjąć dar przebaczenia. Chcę, żebyś był Panem mojego życia i żebyś mnie prowadził! Dziękuję, że wybaczyłeś mi moją winę i że dajesz mi teraz nowe życie”.

Jeśli pomodliłeś się tak z głębi serca, to jesteś teraz dzieckiem Bożym i masz życie wieczne! (1J 5,11-13).

Zadanie:

Obejrzyj filmik „Ewangelia w pigułce”. Ćwicz opowiadanie ewangelii z rysowaniem.

→ Filmik możesz znaleźć na stronie <https://youtu.be/e-n0-Ox7eqQ>

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Dlaczego tak ważne jest, abyśmy odważnie opowiadali ewangelię innym ludziom?
2. W dwójkach ćwiczcie opowiadanie ewangelii.
3. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej!
2. W ciągu najbliższych kilku dni opowiedz jednej osobie ewangelię!

DLACZEGO GRUPY DOMOWE?

Bóg ma odwagę angażować ludzi w swoją akcję ratunkową. W tym celu zapewnia wszystkie niezbędne zasoby oraz najlepsze struktury.

6

Wielu chrześcijan pragnie, aby Bóg posłużył się nimi w celu prowadzenia innych ludzi do Jezusa, ale zbyt często spoglądają wstecz na frustrujące doświadczenia misyjne z przeszłości.

Być może pomagali w kampaniach ewangelizacyjnych, na które, pomimo dużych środków wydanych na reklamę, przyszło niewielu gości, a jeszcze mniej zostało ochrzczonych. Albo próbowali opowiadać o swojej wierze, ale ludzie nie chcieli o tym słuchać. Z obawy przed ponownym doświadczaniem tej frustracji nie próbują już pozyskiwać innych dla Jezusa. W rezultacie tylko niewielu członków Kościoła jest aktywnych misyjnie. We wczesnym Kościele chrześcijańskim wyglądało to zupełnie inaczej. Pierwsi chrześcijanie działali według planu zanieśienia ewangelii do całego znanego wówczas świata w ciągu jednego pokolenia. W tamtych czasach dla „zwykłych” wierzących prowadzenie innych ludzi do Jezusa było czymś najzwyklej normalnym. Działo się to w zadziwiająco prosty sposób, możliwy do zastosowania również w naszych czasach. Ma on potencjał radykalnego zmienienia naszego otoczenia.

Jest to sposób...

- w którym każdy może wziąć udział, niezależnie od tego, ile ma doświadczenia,
- który znacznie ułatwia ludziom poznawanie Jezusa,
- dzięki któremu powstaje wiele przyjaźni między członkami Kościoła a gośćmi,
- dzięki któremu nasi przyjaciele oraz członkowie Kościoła wzrastają w wierze,
- dzięki któremu członkowie Kościoła są skutecznie szkoleni do służby i od razu stosują to, czego się nauczyli,
- który nie jest drogi i nie prowadzi do całkowitego wyczerpania,
- który nie jest jedynie serią spotkań czy akcją ewangelizacyjną, ale działa przez cały rok, jest łatwy do wdrożenia i daje dużo radości.

Wszystko to można osiągnąć poprzez grupy domowe, które konsekwentnie stosują się do zasad funkcjonowania wczesnego Kościoła. Chcemy poznać te zasady i zastanowić się, jak możemy dziś zakładać i prowadzić takie grupy. Wszystko po to, by mogły one służyć jako żywe komórki, w których ludzie będą mogli poznawać Jezusa i decydować się pójść za Nim.

Podstawa życia i wzrostu wczesnego Kościoła

Jezus i małe grupy

Oczywiście, kiedy szukamy małych grup w Nowym Testamencie, to najpierw napotykamy Jezusa i Jego dwunastu uczniów. Jezus zorganizował swoich uczniów w małą grupę, oczywiście – ponieważ w ten sposób mógł najlepiej zrealizować swoje zamierzenia względem nich. Mała grupa była dla niego najlepszą strukturą do społeczności, studiowania Biblii, modlitwy, nauczania, szkolenia i służby. Ponadto wielokrotnie czytamy w Ewangeliach, że Jezus udawał się do domów ludzi, by w ten sposób mieć z nimi społeczność. Przebywał do domu Mateusza, Piotra, Jaira, Szymona Trędowatego, Marii, Marty i Łazarza oraz Zacheusza (Mt 9,10; Mk 1,29; 5,38; 14,3; Łk 10,38; 19,5.9).

Kiedy Jezus rozstał swoich uczniów, powiedział im, aby podążali za Jego przykładem. „A wchodząc w dom, pozdrówcie go! A jeśli to dom godzien, niech zstąpi nań pokój wasz, a gdyby nie był godzien, niech pokój wasz wróci do was” (Mt 10,12-13).

Małe grupy we wczesnym Kościele

Pierwsi chrześcijanie naśladowali przykład Jezusa i wybrali małe grupy jako strukturę organizacyjną Kościoła. Dla nich nie było podziału na domy spotkań, w których toczyło się życie zborowe, i domy prywatne, w których toczyło się życie codzienne. Wierzący poświęcali Bogu nie tylko swoje życia, ale także swoje domy, tak całkiem praktycznie.

Kościół składał się z wielu małych zborów domowych, w których doświadczano głębszej i autentycznej społeczności, jak w rodzinie. Nie było dużych budynków kościelnych, w których mogliby się spotykać wierzący. Największa i najważniejsza część życia Kościoła toczyła się właśnie w tych zborach domowych. Paweł wielokrotnie wspominał o nich w swoich listach (Rz 16,3-5; 1 Kor 16,19; Kol 4,15; Flm 1-2). Tutaj właśnie pierwsi chrześcijanie wielokrotnie doświadczali tego, jak ludzie wybierali Jezusa i stawali się Jego uczniami. Ta struktura była główną przyczyną silnego wzrostu wczesnego Kościoła.

Zbór w pokoju gościnnym

Zadanie:

Przeczytaj poniższe teksty biblijne i zapisz, jaką rolę we wczesnym Kościele odegrały prywatne domy i mieszcząca się w nich społeczność wiaryzących!

→ Dzieje Apostolskie 2,42-47: _____

→ Dzieje Apostolskie 5,42: _____

→ Dzieje Apostolskie 12,12: _____

→ Dzieje Apostolskie 20,8: _____

→ Dzieje Apostolskie 20,20: _____

Zalety zborów domowych

Te zbory domowe we wczesnym Kościele miały swoje zalety:

- Pierwsi chrześcijanie żyli w serdecznej społeczności, do której można było cały czas zapraszać przyjaciół.
- Ta żywa społeczność chrześcijańska ułatwiała przyjaciołom wybranie Jezusa i Kościoła.
- Zbory domowe były idealnym miejscem do tego, aby wzrastać duchowo i uczyć się skutecznego dzielenia się wiarą.
- Każdy mógł używać swoich darów i umiejętności dla wspólnego dobra.
- Wierzący znali się tak dobrze, że mogli sobie nawzajem pomagać i się wspierać.

Struktura wczesnego Kościoła była ważnym czynnikiem szerzenia ewangelii.

- Duża ilość zborów domowych ułatwiała dołączanie się nowych wierzących.
- Kiedy zbór stawał się zbyt duży, to był po prostu dzielony. To generowało potrzebę nowych przywódców, którzy ciągle byli szkoleni w zborach domowych.
- W czasach prześladowań Kościół był bardzo elastyczny. Jeśli nie można już było się spotykać w jednym miejscu, to wierzący mogli spokojnie gromadzić się w innych domach.

Małe grupy w historii Kościoła

Kiedy Kościół chrześcijański stał się kościołem państwowym w IV wieku n.e., zbory domowe zaczęły zanikać. Zamiast tego budowano budynki kościelne, w których odbywały się nabożeństwa. Przywódcy duchowi stopniowo przerodziли się w pełnoetatowych kapłanów, którzy nie byli zainteresowani tym, by wierni samodzielnie karmili się duchowo w swoich domach. To była jedna z przyczyn duchowego upadku Kościoła.

W średniowieczu pojawiały się takie ugrupowania jak waldensi czy husyci, którzy byli prześladowani przez Kościół rzymskokatolicki i zmuszani do praktykowania swojej wiary w podziemiu. Podobnie jak we wczesnym Kościele, ich spotkania odbywały się w prywatnych domach. To dawało im duchową siłę i pomagało zachować wiarę w czasach najgorszych prześladowań.

Małe grupy domowe odegrały również decydującą rolę w ruchach przebudzeniowych podczas reformacji. Przebudzenia były wywoływane lub wzmacniane przez takie małe grupy. Zapewniały one dobre duchowe środowisko, w któ-

rym wierzący mogli podtrzymywać swoją nowo rozpaloną wiarę. Te małe grupy podkreślały osobistą relację z Jezusem Chrystusem, autorytet Biblii, uczniostwo, misję oraz powszechne kapłaństwo wszystkich wierzących.

Niestety, one również podzieliły los wczesnego Kościoła. Kiedy kościoły reformacyjne stawały się kościołami państwowymi, to punkt ciężkości przesunął się ze zwykłych wyznawców spotykających się w prywatnych domach na pełnoetatowe duchowieństwo. W wielu przypadkach rezultatem tego było odrętwienie wiary i duchowy rozkład.

Małe grupy w historii adwentyzmu

Boży drogowskaz w kwestii struktury zborów adwentystycznych

W pierwszych dziesięcioleciach historii adwentyzmu spotkania społecznościowe („spotkania towarzyskie” lub „spotkania modlitewne”) odgrywały centralną rolę w życiu Kościoła.

Tutaj rozmawiano o doświadczeniach i intencjach, śpiewano i modlono się razem oraz dodawano sobie nawzajem otuchy. Ponadto uczono się też skutecznego dzielenia się wiarą.

Ellen White opisała znaczenie małych grup w następującym przełomowym stwierdzeniu:

„Dlaczego wierzący nie odczuwają głębszej, bardziej szczerzej troski o tych, którzy nie są z Chrystusem? Dlaczego dwie lub trzy osoby nie spotykają się razem, by prosić Boga o zbawienie jakiejś szczególnej osoby, a potem kolejnej? Niech w naszych zborach powstaną grupy działania/służby!

Niech różni ludzie jednoczą się w pracy jako rybacy ludzi. Niech starają się ratować dusze od zepsucia tego świata do zbawiającej czystości miłości Chrystusa.

Tworzenie małych grup jako podstawy chrześcijańskiej działalności zostało mi ukazane przez kogoś, kto nie może się mylić. Jeżeli w zborze jest duża ilość osób, to niech członkowie zostaną rozdzieleni na małe grupy, by mogli pracować nie tylko na rzecz członków Kościoła, ale także i niewierzących. Jeśli na danym miejscu jest tylko dwóch lub trzech ludzi znających prawdę, niech utworzą zespół pracowników.

Niech zachowają swoją więź jednościnienaruszoną, podążając naprzód w miłości i jednościnienaruszoną, zachęcając się wzajemnie do rozwoju, aby każdy mógł zyskać odwagę i siłę ze wsparcia pozostałych. Niech okazują chrześcijańską wyrozumiałość i cierpliwość, nie mówiąc pochopnych słów, używając talentu mowy, by budować jedni drugich w najświętszej wierze. Niech pracują w miłości Chrystusowej na rzecz tych, którzy znajdują

W małych grupach misyjnych każdy może być zaangażowany.

się poza owczarnią, zapominając o samych sobie w swoich staraniach, by pomóc innym. Kiedy tak będą pracować i modlić się w imię Chrystusa, ich liczba będzie wzrastać; ponieważ Zbawiciel mówi: »Nadto powiadam wam, jeśli by dwaj z was na ziemi uzgodnili swe prośby o jakąkolwiek rzecz, otrzymają ją od Ojca mojego, który jest w niebie« – Ewangelia Mateusza 18,19”

– Ellen White, *Testimonies to the Church*, vol . 7, s. 21, przekład własny.

Zadanie:

Przeczytaj jeszcze raz ostatni cytat Ellen White i wypisz, czym charakteryzują się małe grupy i co powinno zostać przez nie osiągnięte!

Czym charakteryzują się małe grupy	Co powinno zostać osiągnięte dzięki małym grupom

Dla Ellen White, małe grupy nie były jedynie jedną z wielu opcji, lecz raczej „podstawą chrześcijańskiej działalności”, prowadzenia Kościoła oraz pracy misyjnej. Warto zauważyć, że w tych częściach świata, gdzie Kościół adwentystów szybko się rozwija, to właśnie małe grupy odgrywają centralną rolę.

A co z nami?

Dla większości z nas główna część życia zborowego odbywa się w budynku kościoła, podczas gdy w domach ma miejsce życie prywatne. Jak już zauważyliśmy wcześniej, ten sztuczny podział nie istniał we wczesnym Kościele. Pierwsi chrześcijanie poświęcali swoje domy Jezusowi i doświadczali, jak ludzie przychodzili do Jezusa w ich czterech ścianach. Ich własne dzieci również doświadczwały tego

wszystkiego i dzięki temu doceniały i lubiły Jezusa oraz Kościół. Oczywiście otwarcie swojego domu dla ludzi generuje dużo pracy. Jednak w porównaniu z błogostawieństwem, którego sami przez to doświadczamy, jest to niewielka ofiara!

Potrzebujemy nie tyle nowej metody, co gruntownej zmiany myślenia. Jezus, również dzisiaj, szuka w naszych zborach ludzi, którzy będą gotowi poświęcić Bogu nie tylko swoje życie, ale także swój dom czy mieszkanie. Czy jesteś gotów powiedzieć Jezusowi: „Panie, poświęcam Ci mój dom i proszę, byś uczynił go miejscem, w którym ludzie będą mogli Cię poznawać!”? Czy jest to twoim pragnieniem, by pomodlić się tymi słowami? W następnych rozdziałach będziemy się uczyć, jak praktycznie tworzyć grupy domowe dzisiaj.

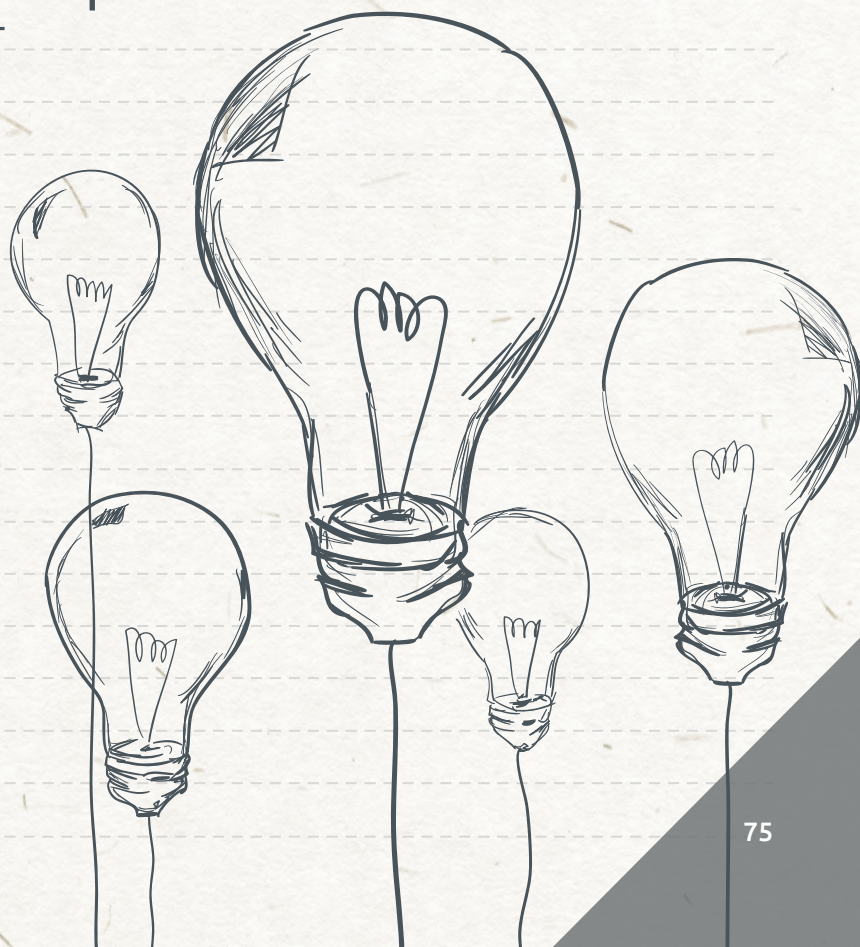
PYTANIA DO ROZMOWY

1. Przeczytajcie razem Dzieje Apostolskie 2,42-47 i porozmawiajcie o tym fragmencie! Jak wyglądało wtedy życie zboru?
2. Jakie były zalety struktury organizacyjnej wczesnego Kościoła opartej na małych grupach?
3. Jakie były konsekwencje tego, że Kościół stał się kościołem państwowym i porzucił strukturę małych grup?
4. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej!
2. Zastosuj kolejny pomysł zrobienia czegoś dobrego dla jednego z twoich znajomych!
3. Zastanów się, jak możesz pomóc w utworzeniu grupy domowej!

PODSTAWOWE ZASADY GRUP DOMOWYCH

Najważniejszym „składnikiem” zdrowej grupy domowej jest działanie Ducha Świętego w życiu osób, które ją prowadzą. Oprócz tego istnieje jeszcze kilka kluczowych elementów niezbędnych do tego, aby grupa żyła i dobrze się rozwijała.

Część 2. Zakładanie, prowadzenie i pomnażanie grup domowych

7

W ostatnim rozdziale przyjrzelśmy się biblijnym podstawom małych grup. Zgodnie z jasnym przekazem biblijnym nie powinniśmy pytać, czy potrzebujemy małych grup w Kościele, ale jak możemy je zakładać i prowadzić tak, aby ludzie mogli poznawać Jezusa.

Kiedy badamy rozwijające się grupy domowe, zauważamy, że funkcjonują one według pewnych zasad. To, czy grupa domowa odniesie sukces, czy nie, nie jest sprawą przypadku, ale zależy od pewnych określonych czynników. W następnych rozdziałach dowiesz się, w jaki sposób grupy domowe stają się skutecznymi komórkami misyjnymi. Zanim jednak przejdziemy do praktycznych elementów działania grupy domowej, ważne jest, abyś zrozumiał, że życie duchowe osób prowadzących grupę jest decydującym czynnikiem wpływającym na jej sukces. Nie inaczej było w czasach wczesnego Kościoła. Przed wniebowstąpieniem Jezus dał swoim uczniom ważne zadanie połączone z obietnicą.

Zadanie:

Przeczytaj Dzieje Apostolskie 1,4-5.8 i zapisz, co Jezus kazał swoim uczniom robić i co w związku z tym obiecał.

Jezus dał im co prawda polecenie, aby zanieśli ewangelię do wszystkich zakątków świata, ale wyjaśnił im również, że nie są w stanie tego zrobić o własnych siłach. Potrzebowali pełni Ducha Świętego w swoim życiu, aby docierać do innych ludzi. Ogień musiał zapłonąć w ich własnych sercach, aby byli w stanie go rozniecać w sercach innych. Nie inaczej jest dzisiaj. Tylko wtedy, gdy sami mamy żywą relację z Jezusem i jesteście napętnieni Duchem Świętym, możemy dzielić się tym ogniem wiary z innymi. Wielkie rzeczy będą się działy, jeśli tylko będziemy gotowi iść na przód z wiarą w Jezusa i Jego obietnice oraz jeśli zaczniemy pracować tak, jak On nam przykazał. Jezus obiecał, że będzie działał przez swoich naśladowców, jeśli oddadzą się całkowicie do Jego dyspozycji.

Taka duchowa postawa jest warunkiem wstępnym dobrze działającej grupy domowej. Aby dogłębnie zrozumieć i przyjąć taką postawę, ważne jest, aby osoby, które chcą założyć grupę, spotykały się regularnie, po to, by się razem modlić i uczyć oraz by zaplanować wszystko, zanim zostaną zaproszeni goście. Najlepiej jest robić to w formie grupy uczniowskiej, w której uczestnicy studiują tematy wzmacniające ich duchowo i pomagające uczyć się tego, jak zakładać oraz prowadzić małą grupę.

Pięć podstawowych zasad zdrowych grup domowych

Te pięć podstawowych zasad zdrowej grupy domowej można bardzo dobrze zilustrować za pomocą ręki. Tak jak każdy palec jest ważny dla ręki, aby mogła spełniać swoje zadanie, tak każda z tych zasad jest niezbędna.

Teraz przyjrzymy się szczegółowo tym pięciu zasadom:

1. Społeczność

Grupy domowe koncentrują się na elementarnych potrzebach, które każda osoba nosi w sercu. Każdy ma pragnienie społeczności, uznania, miłości, akceptacji i przynależności.

Jeśli chcemy docierać do ludzi, to musimy zaspokajać te ważne potrzeby. To właśnie robił Jezus! Jak widać nie wystarczy jedynie głosić właściwego poselstwa. Aby ludzie mogli podejmować decyzje dla Jezusa, potrzebują oprócz właściwych nauk także społeczności z ludźmi wierzącymi. Jeśli oba te elementy nie idą razem, to w ogromnej większości przypadków osoby nie podejmą mocnej decyzji dla Chrystusa.

Grupy domowe stanowią idealne środowisko do połączenia przesłania biblijnego z pozytywnymi relacjami międzyludzkimi. Tworzą rodzinną, ciepłą atmosferę, w której zaspokajane są potrzeby naszych przyjaciół.

Doświadczają oni naszej społeczności, obserwują naszą wiarę i zaczynają nam ufać. W ten sposób otwierają się na przesłanie biblijne.

Zadanie:

Jezus bardzo wyraźnie odniósł się do tego związku. Przeczytaj poniższe dwie wypowiedzi Jezusa i zwróć uwagę na znaczenie miłości i społeczności w procesie nawrócenia człowieka!

Ewangelia Jana 13,34-35 _____

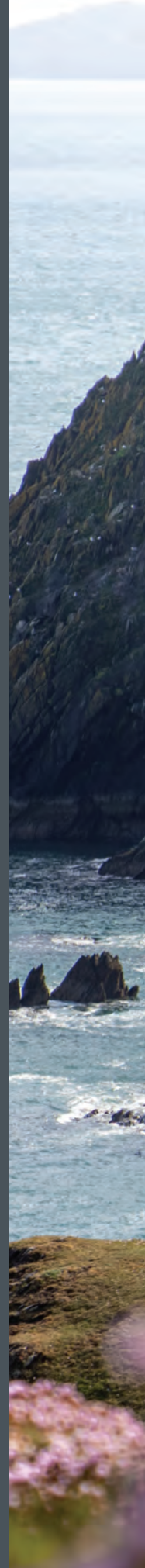
Ewangelia Jana 17,20-21 _____

Żywa społeczność chrześcijańska w grupach domowych tworzy środowisko, które ułatwia ludziom poznawanie Jezusa i wzrastanie w wierze. Tak było w czasach wczesnego Kościoła i nie zmieniło się to do dziś.

Oto kilka wskazówek, jak ta społeczność powinna wyglądać w grupach domowych.

- Ważne jest, aby grupa domowa spotykała się regularnie raz w tygodniu. Jeśli będą większe odstępy czasowe między spotkaniami, znacznie trudniej będzie zbudować społeczność.
- Najlepiej, aby spotkanie grupy rozpoczęło się wspólnym posiłkiem, ponieważ to tworzy atmosferę nieformalnej społeczności.
- Naprawdę chcemy uczestniczyć w życiu pozostałych osób z grupy. Rozmawiamy otwarcie o tym, co przeżywamy i modlimy się za siebie nawzajem.

- Komunikujemy się również poza spotkaniami grupy, np. telefonicznie lub przez pisanie wiadomości tekstowych. W tym celu warto założyć grupę na WhatsAppie lub innym komunikatorze. To daje poczucie przynależności także tym, którzy nie zawsze mogą uczestniczyć w spotkaniach.
- Jeśli ktoś nie może być na spotkaniu, to robimy zdjęcie grupowe i wrzucamy je na grupę na WhatsAppie z pozdrowieniami.
- Pamiętamy o urodzinach i innych ważnych okazjach.
- Spędzamy razem czas wolny, np. organizując wspólne wycieczki, przyjęcia urodzinowe, wieczory filmowe czy wieczory planszówek.

*Spoleczność zapewnia stabilność i bezpieczeństwo –
nawet w trudnych sytuacjach życiowych.*

→ Zadania rozkładamy na jak najwięcej osób. Powierzając osobom wykonywanie różnych zadań, sprawiamy, że łatwiej identyfikują się z grupą i stają się bardziej obowiązkowi. Przykładowe zadania:

- prowadzenie listy urodzin uczestników grupy i pisanie kartek urodzinowych,
- robienie planu posiłków,
- przynoszenie czegoś do jedzenia,
- przeczytanie tekstu z Biblii na następne spotkanie i wystanie go w formie wiadomości głosowej na grupę,
- przeciwiczenie nowej pieśni na instrumencie na następny raz.

Zasadniczo wszystko, o czym była mowa w rozdziale drugim na temat zdobywania serca i zaufania ludzi, ma tutaj swoje zastosowanie. Przyjrzyj się ponownie tym praktycznym wskazówkom!

2. Przywództwo

Aby grupa domowa nie kręciła się jedynie wokół siebie, potrzebuje duchowego przywódcy, który rozumie wizję, cele i wartości grupy domowej, nie traci ich z oczu i prowadzi grupę właściwą ścieżką. W rozdziale jedenastym przyjrzymy się bliżej temu, co to znaczy prowadzić grupę domową.

Możliwość zaangażowania łączy i tworzy identyfikację.

3. Ewangelizacja

Osoby prowadzące muszą się zgadzać co do tego, że priorytetem działania ich grupy domowej jest pozyskiwanie ludzi dla Jezusa. Grupa domowa, która nie ma tego celu wyraźnie przed oczyma, prędzej czy później przestanie istnieć. Zatem absolutnie konieczne jest, by wszystko podporządkować temu celowi pozyskiwania ludzi dla Jezusa. Jak to zrobić w praktyce, dowiesz się w temacie dziesiątym.

4. Szkolenie

Szkolenie przywódców oraz osób, które mogą pomagać w prowadzeniu, jest ważnym kluczem do powstawania skutecznych grup domowych.

Kiedy już jest jeden przywódca przeszkolony do pracy w grupie domowej, to jego zadaniem jest z kolei szkolenie pozostałych członków swojej ekipy prowadzącej.

Można to na przykład robić tak, że pokazuje się im, jak należy prowadzić studium biblijne i daje się im możliwość spróbowania.

5. Odpowiedzialność

Aby grupa mogła osiągnąć swoje cele, to osoby prowadzące potrzebują być zaangażowane i świadome odpowiedzialności oraz wywiązywać się ze swoich obowiązków.

Nie możemy oczekiwać tego od naszych gości, ale od adwentystów prowadzących grupę jak najbardziej. Ważne jest, aby zobowiązać się przed sobą nawzajem do:

- rzetelnego i punktualnego uczestniczenia w spotkaniach grupy,
- wspierania pozostałych uczestników grupy i pomagania zgodnie z posiadanymi darami,
- regularnego modlenia się za grupę i jej gości,
- zapraszania znajomych na spotkania grupy,
- składania autentycznego świadectwa własnej wiary,
- budowania społeczności i dbania o jedność ekipy prowadzącej.

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Przeczytajcie Dzieje Apostolskie 1,4-5.8 i podzielcie się swoimi przemyśleniami! Jakie znaczenie ma Duch Święty w waszej misji?
2. Używając ręki, wymieńcie i krótko opiszcie pięć zasad skutecznej grupy domowej.
3. Dlaczego społeczność jest tak potrzebna, aby ludzie mogli poznać Jezusa?
4. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej i szukaj okazji do czynienia im dobra oraz wysyłania duchowych impulsów!
2. Stwórzcie razem listę modlitewną zawierającą imiona przyjaciół, których chcielibyście zaprosić do waszej grupy domowej!
3. Zaplanujcie wspólne wydarzenie, na które zaprosicie swoich znajomych! Może to być piesza wycieczka, wieczór filmowy, wieczór gier lub dobry posiłek.

PRZEBIEG SPOTKANIA GRUPY DOMOWEJ

Poprzez poszczególne elementy grupy domowej zostają w zrównoważony sposób zaspokojone potrzeby fizyczne, społeczne, psychiczne i duchowe uczestników. Serdeczna społeczność i prawdziwa przyjaźń otwierają drzwi do serc naszych gości.

8

W ostatnim rozdziale zapoznaliśmy się z ważnymi zasadami skutecznego działania grup domowych. Teraz przyjrzymy się temu, jak praktycznie może przebiegać spotkanie takiej grupy.

Zadanie:

Przeczytaj fragment z Dziejów Apostolskich 2,42-47 i wypisz, z jakich elementów składały się spotkania pierwszych chrześcijan.

Kiedy chrześcijanie spotykali się w domach, to mieli ze sobą serdeczną społeczność. Jedli razem, dzielili się radościami i smutkami, studiowali Słowo Boże i modlili się. Rozmawiali też o tym, jak mogą pomagać innym ludziom i pozyskiwać ich dla Jezusa.

To jest dokładnie to, czego chcemy doświadczyć, kiedy spotykamy się w grupie domowej. Przyjrzymy się bliżej każdemu z elementów spotkania:

Wspólny posiłek (ok. 40 minut)

Wspólne jedzenie wydaje się być kwestią drugorzędną, ale tworzy swobodną, naturalną społeczność, która ułatwia otwieranie się uczestników na siebie nawzajem oraz zrelaksowanie się. Jeśli sami cieszymy się tą społecznością i widzimy, że nasi goście czują się dobrze, to wtedy o wiele łatwiej jest zapraszać nowych przyjaciół. Dla osób, które przychodzą na spotkania bezpośrednio po pracy, może to mieć duże znaczenie, że czeka tam na nich pełnowartościowy posiłek.

Jest kilka rzeczy, o których należy pamiętać w temacie jedzenia:

- Nie powinno składać się ono jedynie z kilku przekąsek, ale ma naprawdę sycić.
- Przy tym ważne jest, aby było proste. Wystarczy zupa z chlebem lub coś porównywalnie nieskomplikowanego.
- Jedzenie powinno być pełnowartościowe, smaczne i wegetariańskie, aby dobrze świadczyło o naszym poselstwie zdrowia.
- Ciężar przygotowywania posiłków powinien być rozłożony na wszystkie osoby prowadzące. Idealnie byłoby, gdyby ktoś był odpowiedzialny za tworzenie planu, kto co przynosi i kiedy. Można też zaangażować gości, którzy przychodzą regularnie na spotkania. Własny wkład pomoże im jeszcze bardziej zidentyfikować się z grupą.

- Nacisk nie powinien być kładziony na jedzenie, ale na społeczność. Rozmowy przy stole powinny być prowadzone w taki sposób, aby goście czuli się mile widziani. Jest to dobra okazja porozmawiania o doświadczeniach minionego tygodnia oraz o tym, jak się mamy. Następujące pytania okazały się pomocne w moderowaniu takich rozmów:
 - Za co jesteście wdzięczni, gdy myślicie o ostatnich kilku dniach? (albo: w jaki sposób doświadczyliście Bożego działania w ostatnich dniach?)
 - Czym się ostatnio zajmujecie?
 - Jak się ostatnio trzymacie?
- Ważne jest, aby we właściwym czasie zakończyć posiłek, tak by zostało jeszcze wystarczająco dużo czasu na inne elementy spotkania.

“

**ŁAMIĄC CHLEB
PO DOMACH,
PRZYJMOWALI
POKARM Z WESELEM
I W PROSTOCIE
SERCA.**

DZIEJE APOSTOLSKIE 2,46

Śpiew (ok. 10 minut)

Wspólne śpiewanie odgrywa w Biblii ważną rolę. Psalmi zostały pierwotnie napisane jako pieśni, które były przy różnych okazjach śpiewane przez lud Boży jako wyraz ich uwielbienia dla Boga. Nie inaczej było w czasach Nowego Testamentu.

Paweł napisał do Kolosan: „Słowo Chrystusowe niech mieszka w was obficie. We wszelkiej mądrości nauczajcie i napominajcie jedni drugich przez psalmy, hymny, pieśni duchowne, wdzięcznie śpiewając Bogu w sercach waszych” (Kol 3,16).

W grupie domowej wspólny śpiew także odgrywa ważną rolę, ponieważ jest formą wielbienia Boga i wzmacnia poczucie społeczności. Dla ludzi, którzy nie dorastali w środowisku chrześcijańskim, śpiew może początkowo wydawać się trochę dziwny. Dlatego bardzo ważne jest, aby wybierać pieśni, które mają proste melodie i łatwo wpadają w ucho. Oto kilka wskazówek dotyczących wspólnego śpiewania:

- Ważne jest, aby śpiewać świadomie sercem i umysłem. Powiedzenie kilku słów wprowadzenia przed pieśnią często pomaga tworzyć taką świadomość.
- Pomiedzy poszczególnymi pieśniami można wyrażać wdzięczność i uwielbienie dla Boga.
- Ważne jest, aby mieć wystarczająco dużo śpiewników.
- Należy wybierać znane i lubiane pieśni, których goście mogą się łatwo i szybko nauczyć.
- Ważne jest, aby mieć jakiś akompaniament.
- Grupa może wybrać sobie jedną pieśń jako hymn, który będzie śpiewany częściej niż inne pieśni. To tworzy identyfikację.
- Uczcie się nowych pieśni, aby poszerzać swój repertuar.
- Śpiewajcie również pieśni, których używa się podczas nabożeństwa. To pomoże waszym przyjaciołom czuć się komfortowo, kiedy przyjdą na nabożeństwo sobotnie.
- Śpiewajcie też pieśni, których tekstem są fragmenty z Biblii. Nie ma lepszego sposobu na zapamiętywanie tekstów biblijnych.

Studium Biblii (ok. 35 minut)

Po śpiewaniu rozpoczynamy studium biblijne poprzedzone krótką modlitwą. W następnym rozdziale dowiesz się, jak można sprawić, by studium biblijne było dla wszystkich pozytywnym i ubogacającym doświadczeniem.

Inspiracja misyjna (ok. 10 minut)

Po studium Biblii należy zastanowić się nad tym, w jaki sposób każdy z uczestników może dzielić się z innymi tymi błogostawieństwami, które otrzymuje od Boga, będąc częścią grupy. Podstawowe założenie istnienia grupy jest następujące: nasza grupa domowa jest dla ludzi, którzy jeszcze nie należą do Kościoła i jeszcze nie znają Jezusa. Chcemy, aby osobiście doświadczyli oni miłości Bożej i zrozumieli ewangelię. Dlatego zawsze jesteśmy otwarci na nowych gości i zachęcamy wszystkich do tego, by zapraszali znajomych do grupy i czynili dobro innym ludziom.

Stwórzcie klimat, który ułatwi zapraszanie znajomych. Tylko te osoby, które czują się dobrze na spotkaniach grupy, będą chętne przyprowadzać kolejnych gości. Więcej na ten temat w rozdziale dziesiątym.

Wspólna modlitwa (ok. 15 minut)

W zależności od wielkości grupy przydatnym może być podzielenie się do modlitwy na mniejsze grupki. To stwarza większą otwartość na aktywne uczestniczenie w modlitwie. Najpierw należy krótko omówić intencje, a następnie jest czas na modlenie się za siebie nawzajem.

Kilka praktycznych wskazówek w temacie modlitwy w grupie domowej:

- Modlitwa odbywa się w formie modlitwy rodzinnej, czyli krótkimi, zwięzłymi zdaniami. Przy tym każdy może się modlić kilka razy. Ułatwia to skupienie się na modlitwie i nieuciekanie myślami. Ponadto ten rodzaj modlitwy zachęca też gości do przyłączenia się.
- Jak uczył Jezus w modlitwie „Ojciec nasz”, warto zaczynać od uwielbienia i dziękczynienia, a dopiero potem przechodzić do prośb.
- W modlitwach warto też pamiętać o wnioskach ze studium biblijnego. Niektóre podziękowania i prośby mogą dotyczyć studiowanego tego dnia tematu.
- Warto zachęcać gości do przyłączania się do modlitwy, ale tak, by nie czuli się naciskani, aby to zrobić. Każdy może się pomodlić, ale nikt nie musi.
- Ważne jest, aby modlić się konkretnie, bo to umożliwia konkretne doświadczenie Bożych odpowiedzi na modlitwy. Wspólna modlitwa jest dla gości szansą, aby zobaczyć, że Bóg naprawdę żyje i działa.
- Jeśli podano jakieś konkretne intencje modlitewne, to ważne jest, aby odnieść się do nich na następnym spotkaniu. Czy zostały już wysłuchane? Czy trzeba nadal się modlić?
- Kiedy zobaczycie jakąś Bożą odpowiedź na wasze modlitwy, to pamiętajcie, aby Mu za to podziękować.

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Przejdźcie razem pięć elementów spotkania grupy domowej i zobaczcie, czy nie ma jeszcze jakichś pytań, które zostały bez odpowiedzi. Jeśli są, to postarajcie się razem na nie odpowiedzieć!
2. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego nauczyliście się w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludzi z twojej listy modlitewnej i szukaj okazji do czynienia im dobra oraz wysyłania duchowych impulsów!
2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej, których chcielibyście zaprosić do waszej grupy domowej.
3. Szukajcie kolejnych pomysłów zrobienia czegoś razem z waszymi znajomymi.

WSPÓLNE CZYTANIE BIBLI

Czytanie Biblii sprawia radość wtedy, gdy odkrywamy, że Słowo Boże jest nadal żywe i skuteczne. W grupie domowej uczestnicy inspirują się wzajemnie podczas wspólnego studiowania Biblii.

Część 2. Zakładanie, prowadzenie i pomnażanie grup domowych

9

Studium biblijne odbywa się w formie „Odkrywczego Studium Biblii”.

Idea jest bardzo prosta: teksty biblijne są studiowane wspólnie przy pomocy prostych pytań. Zadaniem osoby prowadzącej nie jest wyjaśnianie wszystkiego, lecz wspieranie uczestników w samodzielnym znajdowaniu odpowiedzi na pytania. Uczestnicy uczą się w ten sposób razem i też od siebie nawzajem.

Prowadzący czuwa nad tym, by uwaga pozostawała skupiona na Biblii i by rozmowa nie przerodziła się w dyskusję na temat różnych opinii czy spraw drugorzędnych. Ważne jest, aby na koniec poświęcić wystarczająco dużo czasu na rozmowę o osobistym zastosowaniu, ponieważ mocy Słowa Bożego można doświadczyć tylko wtedy, gdy wprowadzi się w życie to, co się odkryło.

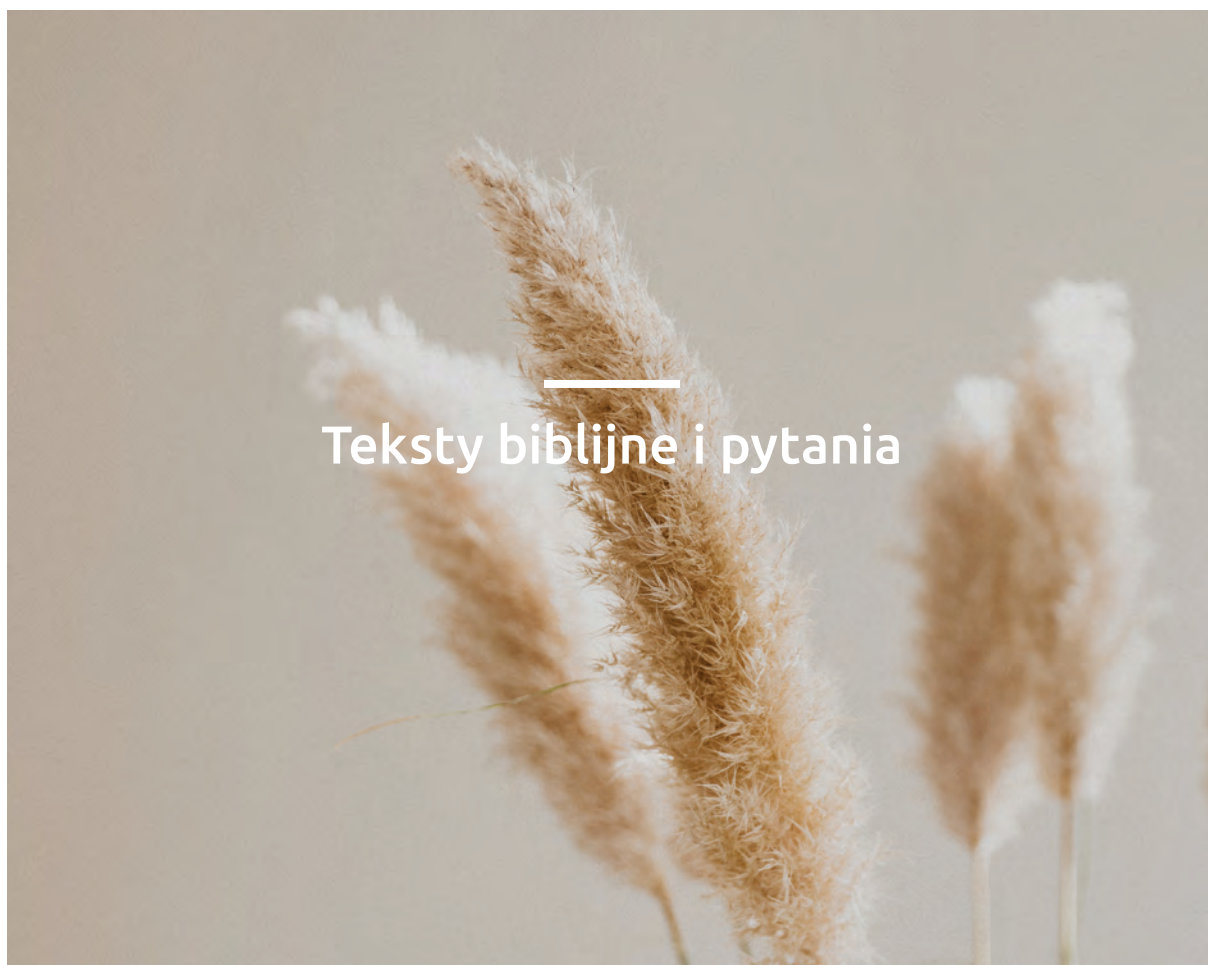
Przy tym należy również zachęcać uczestników do dzielenia się z innymi osobami tym, czego nauczyli się podczas studium Biblii i czego doświadczyli z Bogiem w tym temacie. W ten sposób mogą jeszcze wyraźniej doświadczać Bożego błogostawieństwa. Ta metoda koncentruje się na Biblii i zakłada, że Bóg przemówi do każdego wierzącego poprzez swoje Słowo. Dlatego też każdy, umocniony przez Ducha Świętego, może mieć bezpośredni dostęp do Słowa Bożego i je rozumieć. Mała grupa, która studiuje Słowo Boże z modlitwą, doświadcza, iż Duch Święty sprawia, że Biblia jest dla nich zrozumiała.

Zalety tej metody są oczywiste:

- Wspólne studiowanie Biblii za pomocą dobrych pytań zachęca do aktywnego odkrywania. W rezultacie uczestnicy uczą się bardziej efektywnie i znacznie lepiej zapamiętują to, czego się nauczyli.
- Grupa nie jest zależna od nauczyciela, ponieważ wszyscy uczestnicy uczą się samodzielnego studiowania Biblii i dojrzałego myślenia.
- Uczestnicy doświadczają mocy Słowa Bożego, ponieważ mają bezpośredni kontakt z Biblią, a nie jedynie z ludzkimi opiniami.
- Ten rodzaj studiowania Biblii jest tak prosty, że każdy może się go nauczyć w krótkim czasie. Prowadzący może łatwo przekazać zadanie prowadzenia studium innym osobom z grupy. Tak więc nie trzeba odwoływać spotkania grupy, kiedy osoba prowadząca akurat nie może na nim być.
- Uczestnicy uczą się czytać Biblię w ramach osobistego oraz rodzinnego nabożeństwa.

Oczywiście osoba prowadząca także może dzielić się tym, co odkryła w tekście. Ważne jest jednak, aby nie mówiła zbyt wiele i by w ten sposób nie pozbawiała innych możliwości samodzielnego odkrywania przesłania tekstu biblijnego.

Teksty biblijne i pytania

Jakie pytania możemy zadawać do tekstu biblijnego, aby móc go naprawdę dokładnie przestudiować i nie tracić czasu na zajmowanie się kwestiami nieistotnymi? Biblia skupia się na trzech głównych kwestiach, które przewijają się praktycznie przez każdą zawartą w niej historię i każdy jej fragment. Odzwierciedlają one główne przesłanie Biblii. Są nimi Bóg, człowiek i relacja człowieka z Bogiem.

Kiedy pytamy o te trzy kwestie, to skupiamy się na sednie tego, czego naucza Pismo Święte. Możemy więc ująć je w następujące pytania i, w zależności od fragmentu Biblii, bardziej konkretyzować:

- Co ten fragment Biblii mówi o Bogu (lub Jezusie Chrystusie)?
- Co ten fragment mówi o ludziach? (Jeśli w tekście pojawiają się różne postacie, można zadać to pytanie w odniesieniu do każdej z nich).
- Co ten fragment Biblii mówi o życiu/relacji z Bogiem?
- Często w danym fragmencie Biblii pojawia się dodatkowy temat, np. Kościół, misja, przywództwo, powtórne przyjście Jezusa, szabat. Można więc zapytać: co ten fragment mówi o...?

Czasami pomocne jest zadawanie bardziej szczegółowych pytań dotyczących tych trzech głównych kwestii, np.:

 <p>Bóg /Jezus</p>	 <p>Ludzie</p>	 <p>Życie z Bogiem</p>
<p>Jakie cechy Boga lub Jezusa dostrzegasz?</p> <p>Gdzie widzisz działanie Boga w tej historii?</p> <p>Co ten fragment mówi nam o Bożej woli?</p> <p>Jak Bóg (lub Jezus) odnosi się do ludzi w tej historii?</p>	<p>Co ten fragment mówi o naturze człowieka?</p> <p>Czego dowiadujemy się o poszczególnych osobach w tej historii?</p> <p>W czym te osoby są dla nas dobrym przykładem? A w czym nie są?</p>	<p>Co ten fragment mówi o tym, jak...</p> <p>...zostajemy zbawieni?</p> <p>...możemy wzrastać w wierze?</p> <p>...możemy zmienić swoje życie?</p> <p>...mamy obchodzić się z innymi ludźmi?</p> <p>...możemy służyć Bogu?</p>

Oczywiście istnieją jeszcze inne pytania, które można zadać, aby zgłębić dany tekst biblijny, takie jak:

- Kto chciałby opowiedzieć tę historię/fragment własnymi słowami?
- Jakie pytania pojawiają się w waszych głowach, gdy czytacie ten fragment Biblii?
- Na co zwróciliście uwagę, czytając tę historię? Co was zaskoczyło?
- Co ten tekst biblijny mówi o...?
- Co oznacza...? Co... miał przez to na myśli?
- Dlaczego...? Dlaczego nie?

Nie należy za każdym razem używać wszystkich pytań. Jest to raczej taki zbiór narzędzi, których można używać w razie potrzeby.

Pod koniec studium jest czas, by każdy mógł podzielić się, jak chce zastosować to, czego się nauczył. W tym celu można zadać takie pytania:

- Jak możemy w naszym życiu zastosować to, czego się dziś nauczyliśmy?
- Komu możemy opowiedzieć o tym, co odkryliśmy?

Wskazówki dla udanego studium Biblii

- Studium Biblii powinno być praktyczne i życiowe. Z tego względu warto studiować głównie historie biblijne, ponieważ one opisują, jak ludzie doświadczali Boga i pokazują przez to, jak my możemy Go doświadczyć.
- Uczestnicy otrzymują tekst biblijny z tygodniowym wyprzedzeniem, aby mogli go osobiście przestudiować przed przyjściem na spotkanie.
- Jeden z uczestników ma za zadanie w ciągu tygodnia wystąpić ten fragment jako wiadomość głosową na grupę.
- Szczególnie ważne jest, aby prowadzący dokładnie przestudiował dany tekst biblijny w ramach przygotowania i by szczerze prosił o Boże błogosławieństwo dla wspólnego studium.
- W grupach domowych studiuje się tylko Biblię bez żadnych innych książek, nawet książek Ellen White. Jej teksty są bardzo cenne i niezwykle pomocne w przygotowaniu tematu, ale na spotkaniu grupy domowej tylko Biblia jest obiektem badań.

Nie wolno pomijać praktycznego zastosowania tekstu.

- Studium biblijne należy rozpocząć krótką modlitwą: podziękowaniem dla Boga za to, że będzie przemawiał przez swoje Słowo i prośbą o pomoc w zrozumieniu tego przesłania.
- Często pomocne jest krótkie (!) naskikowanie kontekstu danego fragmentu Biblii, zwłaszcza jeśli na spotkaniu są osoby, które jeszcze nie znają Biblii zbyt dobrze.
- Należy zachęcić wszystkich do otwarcia Biblii na studiowanym fragmencie. Każdy po kolei czyta po kilka wersetów. W ten sposób angażowani są również ci, którzy wypowiadają się raczej rzadko.
- Czasami pomocne jest dodatkowe wystęchanie historii z Biblii audio.

- Trzeba dbać o to, by uwaga pozostawała skupiona na fragmencie Biblii i by rozmowa nie zbaczała na inne tory. Jeśli tak się jednak dzieje, to należy szybko ponownie zwrócić uwagę na tekst biblijny.
- Kiedy ktoś odpowiada na zadanie pytanie, to uważnie słuchamy i wyrażamy naszą wdzięczność za podzielenie się swoją myślą. Jeśli podana odpowiedź nie zgadza się z tym, co mówi tekst biblijny, to po prostu czytamy ponownie dany fragment i pomagamy uczestnikom grupy odkryć właściwą odpowiedź bezpośrednio z tekstu.
- Jeśli dany tekst biblijny zawiera więcej odpowiedzi na pytania o Boga, ludzi i relację z Bogiem, to prowadzący może dopytywać „co jeszcze?”. Co jeszcze dowiadujemy się o Bogu?
- Jeśli ludzie na początku milczą i nie odpowiadają, nie oznacza to, że nie są zaangażowani w studium. Często po prostu potrzebują chwili na zastanowienie. Osoba prowadząca musi znieść to milczenie i, jeśli to konieczne, ponownie zadać pytanie.
- Ostatnie 5-10 minut czasu studium jest zarezerwowane na osobiste zastosowanie. Tylko w ten sposób wspólne czytanie Biblii może stać się zmieniającym życie doświadczeniem.

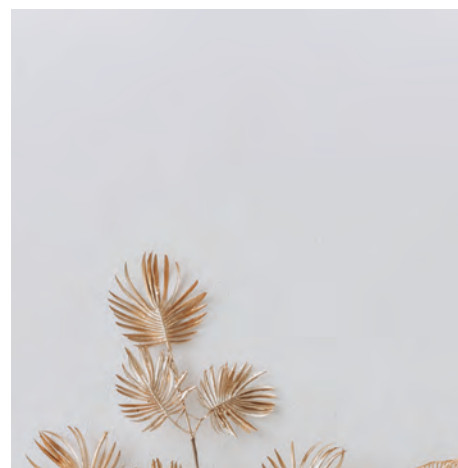
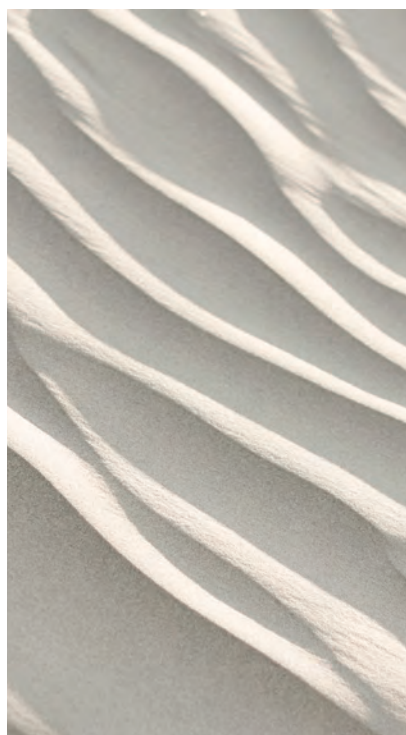

*Słowo Boże wnosi światło
do naszego życia.*

- Trzeba zachęcać ludzi do osobistego czytania Biblii. Każdy uczestnik otrzymuje plany czytania Biblii „365 historii nadziei” oraz „52 tematy Biblii”.
- Kiedy któryś z gości zadaje pytania dotyczące konkretnych nauk biblijnych, nie należy przytłaczać go naszymi odpowiedziami, ale warto podać mu kilka adresów tekstów biblijnych (np. tych z planu „52 tematy Biblii”) i zachęcić do samodzielnego szukania odpowiedzi w Biblii.

Przebieg studium biblijnego w skrócie:

- Prowadzący modli się o Boże błogostawieństwo dla studium.
- Wyznaczone osoby czytają na głos fragment z Biblii.
- Jedna osoba opowiada własnymi słowami to, co zostało przeczytane.
- Czasami dobrze jest jeszcze raz przeczytać fragment lub wysłuchać nagrania z Biblii audio.
- Odkrywanie fragmentu:
 - Co ten fragment Biblii mówi o Bogu (lub Jezusie)?
 - Co ten fragment mówi o ludziach?
 - Co ten fragment Biblii mówi o relacji z Bogiem?
 - Co ten fragment mówi o...?
- Osobiste zastosowanie: jak możemy w swoim życiu zastosować to, czego się nauczyliśmy? Komu możemy opowiedzieć o tym, co odkryliśmy?

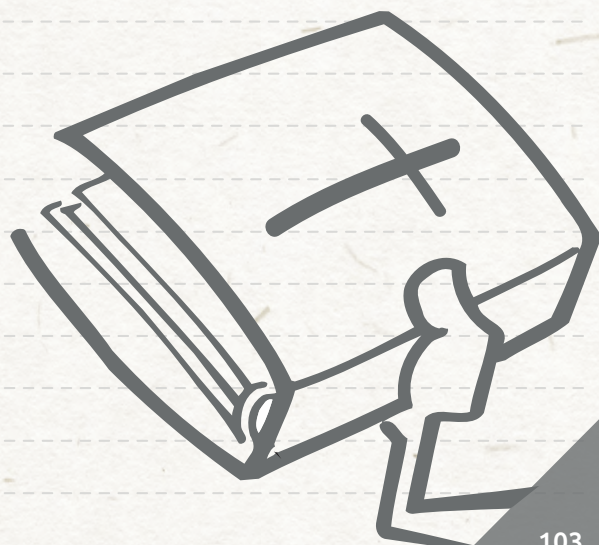
PYTANIA DO ROZMOWY

1. Dlaczego ważne jest, aby w ramach spotkań grupy domowej skupiać się (tylko) na Biblii, a nie dyskutować o opiniach różnych ludzi?
2. Porozmawiajcie o *Odkrywczym Studium Biblii*. Co wam się najbardziej podoba w tej metodzie? Czy dostrzegacie jakieś minusy? Jeśli tak, to pomyślcie o tym, jak je zminimalizować?
3. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego nauczyliście się w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludźmi z twojej listy modlitewnej i szukaj okazji do czynienia im dobra oraz wysyłania duchowych impulsów!
2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej, których chcielibyście zaprosić do grupy domowej.
3. Szukajcie kolejnych pomysłów zrobienia czegoś razem z waszymi znajomymi.

MISJA POPRZEZ GRUPY DOMOWE

*Misja to objęcie przyjaciół ramionami
i pójście z nimi do naszego przyjaciela Jezusa.*

10

„A Pan dodawał Kościołowi każdego dnia tych, którzy mieli być zbawieni”

(Dzieje Apostolskie 2,47 UBG).

Kiedy pierwsi chrześcijanie spotykali się po domach, aby mieć społeczność, studiować Słowo Boże i modlić się razem, to naturalne było, że widzieli, jak ludzie wśród nich poznają Jezusa i decydują się za Nim podążać. „A Pan dodawał Kościołowi każdego dnia tych, którzy mieli być zbawieni” (Dzieje Apostolskie 2,47).

Tego, co działo się w domach pierwszych chrześcijan, możemy doświadczać także dzisiaj. Grupy domowe, naśladujące przykład pierwszych chrześcijan, nadal tworzą środowisko, które ułatwia ludziom poznanie Jezusa.

W rodzinnej, nieformalnej atmosferze goście mogą obserwować naszą wiarę, zadawać pytania, studiować Słowo Boże i w ten sposób wzrastać duchowo. W tym rozdziale dowiesz się, co konkretnie można zrobić, aby ludzie w naszych grupach domowych nawracali się.

Po co tu jesteśmy?

Dla pierwszych chrześcijan było jasne, że ich misją oraz powodem istnienia było głoszenie ewangelii i czynienie ludzi uczniami. Jeśli chcemy, aby ludzie w naszej grupie domowej znajdowali Jezusa i podejmowali decyzję pójścia za Nim, to musimy sobie odpowiedzieć na pytanie: „Po co tam jesteśmy?” tak samo klarownie, jak pierwsi chrześcijanie. Dobrze jest zapisać tę odpowiedź: „Nasza grupa domowa istnieje po to, aby ludzie w naszym towarzystwie mogli poznawać Jezusa i stawać się Jego uczniami”. Wszystko inne, co można tak praktycznie zrobić, aby dotrzeć do ludzi i uczynić grupę domową miejscem przyjaznym dla gości, ma sens tylko wtedy, gdy osoby prowadzące decydują się realizować tę wizję. To jest również błogostawieństwem dla nich samych: uczyć się rozmawiać z gośćmi, wyjaśniać przesłanie Biblii i mówić o swojej wierze w sposób naturalny i swobodny. Modlą się za innych i doświadczać, jak coraz bardziej otwierają się oni na Jezusa. W rezultacie wzrasta ich osobista wiara i więź z Jezusem.

Znajdowanie osób do grupy domowej

Jak znaleźć osoby, które możemy zaprosić do grupy domowej? Zastosowanie znajduje tu wszystko, czego nauczyliśmy się o ewangelizacji przez przyjaźń w pierwszych trzech rozdziałach. Najsukuczniejszą formą jest i będzie osobiste zapraszanie znajomych „od osoby do osoby”. Przyjrzyjmy się, jak te zasady można odnieść do grupy domowej.

- Po studium Biblii na grupie poświęćcie czas na rozmowę o tym, jak możecie być błogostawieństwem i dzielić się ewangelią.
- Mówcie otwarcie o tym, że jako grupa chcecie być błogostawieństwem dla innych. Traktujcie misję jako coś oczywistego.
- Zróbcie listę osób, które chcecie zaprosić do grupy domowej. Lista ze stron 14 i 15 może wam pomóc nikogo nie przeoczyć. Pomyślcie także o młodzieży adwentystycznej i wyznawcach, którzy są na skraju decyzji o opuszczeniu Kościoła. Oni zaliczają się do gości, tak samo jak ludzie spoza Kościoła.
- Módlcie się intensywnie za tych ludzi, zarówno razem, jak i indywidualnie. Módlcie się, aby Duch Święty działał na serca i przygotowywał ich na przyjęcie waszego zaproszenia.
- Najważniejszym czynnikiem motywującym ludzi do przyjęcia zaproszenia na grupę domową jest zaufanie do osoby zapraszającej. Módlcie się, aby Bóg poruszył serca i uczynił je przychylnymi do was. Pomyślcie o tym, jak możecie czynić dobro i docierać do serc.
- Kolejnym czynnikiem, ułatwiającym ludziom przyjęcie zaproszenia, jest to, kiedy znają już inne osoby z grupy domowej. Dlatego stwórzcie ludziom okazje do spotkań w innych okolicznościach, zanim zaprosicie ich na spotkanie grupy domowej. Zaplanujcie wspólne zajęcia rekreacyjne, takie jak wieczory filmowe, wieczory gier, wędrowniki, przyjęcia urodzinowe itp., na które zaprosicie znajomych.

- Uznajcie waszą grupę domową jako stałą okazję do zapraszania ludzi. Ważne jest, abyście ciągle zapraszali nowe osoby i nie siedzieli zadowoleni z założonymi rękami, gdy już macie kilku gości.
- Nie zniechęcajcie się, jeśli ktoś nie przyjmie od razu waszego zaproszenia! Zapraszajcie te osoby na kolejne spotkania! Sporo osób musi zostać wielokrotnie zaproszonych zanim przyjdą po raz pierwszy.
- Kiedy zapraszacie osobę, rozmawiając z nią na żywo, to róbcie to całkiem naturalnie, tak jak zapraszacie przyjaciela na wspólne wyjście do restauracji. Bądźcie entuzjastycznie nastawieni! Opowiadajcie o dobrym jedzeniu, fajnej społeczności i głębokich rozmowach.
- Zachęcajcie waszych gości, by zapraszali swoich przyjaciół. Oni mają swoje własne sieci społeczne i znają osoby, których wy jeszcze nie znacie. Możecie swobodnie mówić waszym gościom, że to jest ważne, by zapraszać swoich przyjaciół. Przesłanie, które razem studiujemy, jest wartościowe i nasi przyjaciele też powinni je poznać.
- Stwórzcie klimat, który ułatwi zapraszanie przyjaciół. Tylko te osoby, które czują się w grupie dobrze, zapraszają chętnie swoich znajomych. Zawsze dostawiajcie jedno wolne krzesło i proście Boga, aby przysłał wam kogoś do grupy, kto zapełni to miejsce. To pomaga wzmacniać świadomość, że zawsze chcemy być otwarci na nowe osoby.
- Szukajcie tematów, które są odpowiednie dla waszej grupy docelowej. Ukła-

dajcie serie tematów, na które możecie konkretnie zapraszać ludzi.

- Zróbcie ulotkę dla waszej grupy domowej, na której przedstawicie tematy oraz grupę. Możecie jej używać, by osobiście zapraszać znajomych i by w danej miejscowości grupę rozreklamować.
- Jeśli wasz zbór oferuje wykłady nakierowane na konkretne potrzeby, to warto wybrać dla grupy tematy nawiązujące w jakiś sposób do tych wykładów. W ten sposób łatwiej jest zapraszać uczestników wykładów na spotkania grupy domowej.
- Jeśli osoby prowadzące grupę znają niewielu nieadwentystów, których mogliby zaprosić na spotkania, to ważne jest, aby aktywnie poznawali nowych ludzi. Jednym ze sposobów na to jest społeczne angażowanie się w projekty miejskie.
- Jeśli macie znajomych, którzy przychodzili na waszą grupę, ale już się nie pojawiają, to nie traćcie ich z oczu! Zapraszajcie ich ponownie wiele razy. Zapytajcie, dlaczego już nie przychodzą. Jeśli stało się coś, co im się nie spodobało, to należy za to przeprosić i wyjaśnić sprawę.

Ludzie rozkwitają, gdy doświadczają, że nasza grupa domowa jest miejscem uznania i akceptacji.

Czynienie grupy domowej przyjazną dla gości

Aby nasi przyjaciele czuli się z nami komfortowo, musimy dostosować spotkania grupy domowej do ich potrzeb. W tym temacie ważne są następujące kwestie:

- Każdy człowiek jest mile widziany, bez względu na to, jak żyje. Nie stosujemy standardu naszego stylu życia wobec naszych gości. Jesteśmy wzorem do naśladowania i w pełni trzymamy się naszych zasad! Ale przy tym nie osądzamy innych tylko dlatego, że żyją inaczej niż my.
- Pilnujemy się, by nie wykluczać naszych przyjaciół z rozmowy przez mówienie o sprawach niezrozumiałych dla nich. Mówimy na takie tematy, żeby nasi przyjaciele chcieli się włączyć do rozmowy.
- Tematy do studium Biblii są wybierane w taki sposób, aby pomagały naszym przyjaciołom wzrastać w wierze, a jednocześnie, by w dowolnym momencie mogli dotęczać nowi goście.

Grupowe studium Biblii ma nam wszystkim pomóc wzrastać w wierze.

- Wyjaśniamy, co robimy. Na przykład, kiedy modlimy się przed czytaniem Biblii, mówimy: „Wierzmy, że tylko z Bożą pomocą możemy naprawdę zrozumieć, co Bóg chce nam powiedzieć. Prośmy Go więc, aby pomógł nam właściwie zrozumieć ten tekst biblijny”.
- Tworzymy atmosferę, która zachęca naszych przyjaciół do zadawania pytań i wyrażania swoich myśli. Okazujemy uznanie dla ich pytań i traktujemy je poważnie.

Prowadzenie przyjaciół do Jezusa

Kiedy ktoś decyduje się żyć z Jezusem, to jest to Boży cud! Możemy być pewni, że to Bóg działa na naszych przyjaciół i przyciąga ich do siebie. Jednak On zdecydował się pozwolić nam uczestniczyć w tym cudzie. Są rzeczy, które możemy zrobić, aby pomóc naszym przyjaciołom podejmować decyzje dla Jezusa:

- Módlcie się nieustannie za waszych gości!
- Mówcie na spotkaniach grupy otwarcie o waszej osobistej wierze i doświadczeniach z Bogiem. Czyniąc to, świadczycie o tym, jak wygląda wiara w codziennym życiu. W ten sposób zachęcacie waszych gości do otwartego mówienia o ich wierze.
- Z reguły grupa domowa nie służy do tego, by systematycznie studiować wszystkie adwentystyczne zasady wiary. Niemniej jednak chcemy, aby nasi przyjaciele poznali całe poselstwo adwentowe. Najlepszym sposobem, by to osiągnąć, jest studiowanie Biblii z naszymi przyjaciółmi także poza spotkaniami grupy domowej. W tym celu ważne jest, aby wszyscy z ekipy prowadzącej grupę nauczyli się prowadzić indywidualne lekcje biblijne (patrz www.poludnie.adwent.pl/podziel-sie-slowem).
- Osoby, które odwiedzają grupę domową już jakiś czas i same też czytają Biblię, mają pytania, na które nie zawsze można odpowiedzieć w ramach spotkania grupy. Dobrym pomysłem jest w takiej sytuacji dać im trzy teksty biblijne dotyczące ich pytania i poprosić, aby sami znaleźli odpowiedź. Następnie trzeba zadzwonić do nich w ciągu tygodnia i zaproponować wspólne przestudiowanie tematu. Takie spotkanie może przerodzić się w regularne indywidualne lekcje biblijne.
- Planujcie wspólne zajęcia rekreacyjne jako grupa domowa. Idźcie razem na pieszą wędrowkę, świętujcie urodziny, zorganizujcie weekend pod namiotami.
- Kiedy w Kościele odbywa się publiczna ewangelizacja, chodźcie na nią razem jako grupa. Taka ewangelizacja może być świetnym sposobem, aby wasi przyjaciele zapoznali się z całym poselstwem adwentowym w krótkim czasie i podjęli decyzję chrztu.

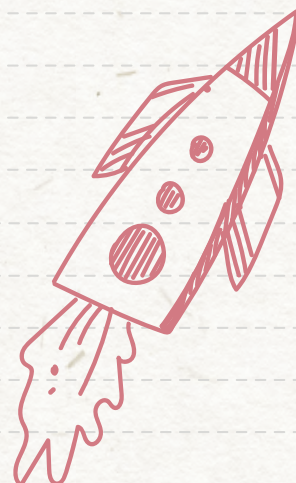
PYTANIA DO ROZMOWY

1. Dlaczego ważne jest, aby ekipa prowadząca grupę domową świadomie zdecydowała się pozyskiwać ludzi dla Jezusa i uczynić ich uczniami?
2. Jak wyobrażasz sobie przyjazną dla gości grupę domową?
3. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludźmi z twojej listy modlitewnej i szukaj okazji do czynienia im dobra oraz wysyłania duchowych impulsów!
2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej.
3. Zaplanujcie wspólne zajęcia rekreacyjne, w których będą mogli uczestniczyć znajomi, których chcecie zaprosić do grupy domowej.

ZAKŁADANIE I PROWADZENIE GRUP DOMOWYCH

*Położenie właściwego fundamentu ma kluczowe znaczenie dla życia i rozwoju grupy domowej.
Gotowość do pełnego zaangażowania się i wspierania pozostałych uczestników daje grupie
siłę i spójność.*

11

Zakładanie grupy domowej

Dobra grupa domowa zawsze zaczyna się od mocnej ekipy prowadzącej. Jeśli chcesz założyć grupę domową, to proś Boga, aby pokazał ci, kto powinien być częścią tej ekipy razem z tobą.

Najlepszym przygotowaniem do prowadzenia grupy domowej jest spotykanie się najpierw w grupie uczniowskiej i studiowanie razem na przykład tematów z tego modułu (więcej materiałów do grup uczniowskich można znaleźć na stronie www.poludnie.adwent.pl/podziel-sie-slowem). Pamiętaj, że życie duchowe ekipy prowadzącej jest najważniejszym czynnikiem sukcesu grupy domowej. Tylko wtedy, gdy oni sami mają głęboką, żywą relację z Jezusem, mogą pomagać innym Go poznawać oraz wzrastać w wierze. Ważne jest, aby osoby planujące założyć grupę domową spędziły wystarczająco dużo czasu w grupie uczniowskiej, by zbudować właśnie taki mocny fundament. Grupa uczniowska to czas wspólnego studiowania Biblii i modlitwy w celu zbliżenia się do Boga, zrozumienia Jego woli i rozwinięcia jasnej wizji dla grupy domowej.

Jest to też czas szkolenia misyjnego oraz modlitwy i pracy na rzecz ludzi, których chcemy zaprosić do grupy domowej. Celem tego wszystkiego jest, aby osoby z ekipy prowadzącej uzyskały duchową jedność i by doszły do porozumienia w następujących kwestiach:

- Na spotkania grupy domowej przychodzimy regularnie i na czas.
- Modlimy się za siebie nawzajem i za naszych gości.
- Ciągłe zapraszamy nowych gości.
- Spotkania prowadzimy tak, aby nasi goście czuli się komfortowo.
- Aktywnie uczestniczymy w rozmowach podczas spotkań grupy.
- Pielęgnowujemy relacje między sobą oraz z naszymi gośćmi, nawet poza spotkaniami.
- Spotykamy się regularnie jako ekipa prowadząca, aby modlić się razem i zastanawiać nad tym, w jaki sposób nasza grupa domowa może stać się jeszcze lepsza.
- Walczymy o jedność naszej grupy. Jeśli pojawią się napięcia, to będziemy je rozwiązywać możliwie jak najszybciej.

*Aby prowadzić ludzi do Jezusa, ekipa prowadząca
potrzebuje mieć z Nim żywą relację.*

Jeśli ktoś chce na takich zasadach uczestniczyć w prowadzeniu grupy domowej, to musi sobie jasno zdawać sprawę z tego, ile czasu i energii to wymaga. Zdecydowanie więcej niż tylko dwie godziny na cotygodniowe spotkania. Aby grupa domowa odniosła sukces, ważne jest, aby nadać temu zadaniu najwyższy priorytet. Czasami może to również oznaczać konieczność zrezygnowania z innych zadań w Kościele, aby mieć wystarczająco dużo czasu na angażowanie się w grupę.

Przed rozpoczęciem grupy domowej ekipa prowadząca musi ustalić szereg praktycznych kwestii, takich jak:

- Czas: ważne jest, aby grupa domowa spotykała się co tydzień.
- Lokalizacja: zaleca się, aby spotkania odbywały się zawsze w tej samej lokalizacji. Trzeba, żeby był to dom, do którego łatwo jest dotrzeć gościom i który będzie dostępny dla spotkań grupy w dłuższej perspektywie. Musi być wystarczająco duży i przytulny.
- Materiały: z jakich śpiewników korzystamy?
- Budżet: jakie środki ma grupa na zakup śpiewników, Biblii i materiałów misyjnych?
- Podział ról: kto odpowiada za poszczególne zadania? (Patrz wykaz na następnej stronie).

Po uruchomieniu grupy domowej ważne jest, aby ekipa prowadząca znalazła również czas na spotkania organizacyjne. Można się na nich wymieniać myślami na temat tego, co idzie dobrze, a co należy poprawić. Ponadto warto zastanawiać się nad tym, czego potrzebują poszczególni goście, aby wzrastać duchowo. Spotkania te są również dobrą okazją, by modlić się za nich. To wszystko można z powodzeniem robić online za pośrednictwem wideokonferencji.

Role i zadania w grupie domowej

Grupa domowa tworzy środowisko, w którym każdy z ekipy prowadzącej może mieć jakieś zadanie i wpływ na przebieg całości. Być może nie każdy będzie w stanie poprowadzić studium biblijne, ale każdy może przyczynić się do wspólnego sukcesu. Jeden udostępni swoje mieszkanie, drugi poprowadzi dziennik modlitewny a jeszcze inny zaplanuje posiłki. Każdy może przynieść coś do jedzenia, uczestniczyć w rozmowie i modlić się za innych. Ważnym zadaniem głównej osoby prowadzącej jest zadbanie o to, by każdy członek ekipy prowadzącej mógł się udzielać zgodnie ze swoimi darami i umiejętnościami. Każdy, kto jest zaangażowany, identyfikuje się bardziej z grupą domową i rozwija przy tym swoje umiejętności.

W grupie domowej są następujące role i zadania (oczywiście jedna osoba może podjąć się więcej niż jednej funkcji):

- Główna osoba prowadząca grupę domową: nie decyduje o wszystkim sama, ale pomaga pozostałym osobom z ekipy prowadzącej wyżywać ich wartości i osiągać ich cele, a także rozwijać się w wykonywanych przez nich zadaniach.
- Zastępca prowadzącego: wspiera osobę prowadzącą we wszystkich jej zadaniach.
- Gospodarz: zapewnia miejsce na spotkania i tworzy atmosferę przytulnego domu. Dba również o potrzeby i zmartwienia uczestników grupy i zawsze ma otwarte serce oraz drzwi.
- Koordynator modlitwy: prowadzi dziennik modlitewny z intencjami. Zachęca do modlitwy. Wysyła przypomnienia z intencjami modlitewnymi do pozostałych osób z ekipy prowadzącej w ciągu tygodnia.
- Koordynator posiłków: tworzy plan posiłków i dba o to, by ciężar ich przygotowywania był dobrze rozłożony.
- Prowadzący studium: przygotowuje i przeprowadza studium biblijne w grupie domowej.

Najczęściej jedna osoba przyjmuje więcej niż jedną funkcję. Na przykład studium biblijne może być prowadzone na zmianę przez różne osoby.

Każdy w grupie domowej jest ważny i może się zaangażować.

Prowadzenie grupy domowej

Sposób prowadzenia grupy domowej jest jednym z czynników decydujących o jej sukcesie. Jeśli zbór chce zakładać grupy domowe, to musi zainwestować w szkolenie liderów. Konkretnie oznacza to oferowanie szkoleń i materiałów szkoleniowych, udostępnianie zasobów i zapewnianie dobrego wsparcia dla osób prowadzących.

Dobre przywództwo to nie przypadek! Dobry prowadzący potrzebuje mieć pewne cechy charakteru, postawy i umiejętności.

Cechy lidera

Zadanie:

Przeczytaj następujące teksty biblijne i zwróć uwagę na opisane tam cechy przywódcy.

→ 1 List do Tymoteusza 4,12-16: _____

→ 2 List do Tymoteusza 2,2: _____

→ 2 List do Tymoteusza 2,15: _____

→ 2 List do Tymoteusza 2,24-25: _____

→ 2 List do Tymoteusza 4,2: _____

→ 1 List Piotra 5,1-3: _____

Liderzy grup domowych czerpią siłę z relacji z Jezusem

Jedną z najważniejszych cech osoby prowadzącej grupę domową jest kochająca i akceptująca postawa wobec ludzi. Wyraża się to w gotowości do służenia i uczenia się od innych.

Oczywiście niezbędny jest także żywy związek z Jezusem i jasna tożsamość adwentystyczna. Ponadto osoba prowadząca powinna być graczem zespołowym, który szkoli i motywuje uczestników grupy domowej do angażowania się. Niezbędna jest również gotowość do współpracy ze zborem i poczucie odpowiedzialności wobec Kościoła.

Nie chcę, by ktoś źle to zrozumiał: nie szukamy idealnej osoby prowadzącej! Wymienione tutaj cechy to obszary, w których nigdy nie przestajemy się rozwijać. Ważne jest jednak, aby liderzy grup domowych stawiali sobie wysokie cele i chętnie się uczyli. Ellen White zachęca nas:

„Człowiek posiadający niewielką wiedzę, rozpoczynający pracę w sposób cichy i pokorny, dzielący się tym, co wie, szukający pokornie dalszego zrozumienia, osiągnie wszystkie skarby nieba. Im więcej niesie światła, tym więcej go otrzyma. Im lepiej stara się wyjaśniać Słowo Boże, tym zrozumialsze staje się dla niego. Im więcej korzystamy z naszych sił i wiadomości, tym więcej będzie ich przybywało”
- *Przypowieści Chrystusa*, s. 229.

Pomocne wskazówki dla osób prowadzących

Na co trzeba zwracać uwagę podczas prowadzenia grupy domowej?

- Bądź przykładem. Wyżywaj w swoim życiu to, czego oczekujesz od innych.
- Jednym z najważniejszych zadań osoby prowadzącej jest ciągłe przypominanie wizji grupy domowej i pomaganie innym w urzeczywistnianiu jej. „Istniejemy dla ludzi, którzy nie są jeszcze częścią naszej grupy domowej”.
- Czuwaj nad tym, by zadania były dobrze rozdzielone.
- Dbaj o to, by podczas spotkań było wystarczająco dużo czasu na każdy z czterech elementów: spoteczność, studium Biblii, misję i modlitwę.
- Rozpoczynajcie i kończcie spotkania na czas. (To jest ważne, żeby goście chętnie wracali).
- Dziel się odpowiedzialnością. Twoim celem jest szkolenie nowych liderów. Ludzie najlepiej uczą się, kiedy sami coś robią.
- Ciągłe zdobywaj wiedzę! Czytaj dobre książki i ucz się od innych. Od czasu do czasu spotykaj się z innymi liderami małych grup, aby dzielić się doświadczeniami, uczyć od siebie nawzajem oraz zachęcać i modlić się jeden za drugiego. Takie spotkania mogą również odbywać się online, np. przez zoom.
- Módl się regularnie za członków twojej ekipy prowadzącej oraz za waszych gości.
- Załóż dla swojej grupy domowej grupę na jakimś komunikatorze. W ten sposób możecie do siebie pisać i się motywować między spotkaniami.

PYTANIA DO ROZMOWY

1. Co wzmacnia i scala ekipę prowadzącą grupę domową?
2. Co może wam pomóc stać się właśnie taką silną ekipą?
3. Jak możecie zastosować w waszym życiu to, czego się nauczyliście w tym temacie?

OSOBISTE WYZWANIE

1. Módl się dalej za ludźmi z twojej listy modlitewnej i szukaj okazji do czynienia im dobra oraz wysyłania duchowych impulsów!
2. Módlcie się razem za przyjaciół z waszej wspólnej listy modlitewnej. Chciecie ich przecież zaprosić do waszej grupy domowej.
3. Stwórzcie plan założenia grupy domowej krok po kroku.

POMNAŻANIE GRUP DOMOWYCH

Bożą wizją dla Kościoła jest dotarcie do całego świata z ewangelią. To zadanie możemy zrealizować tylko wtedy, gdy zaczniemy działać zgodnie z Bożym planem pomnażania.

12

*Gdy Bóg stworzył ludzi, pobłogosławił ich
i rzekł do nich: „Rozradzajcie się i rozmnażajcie
się i napelniajcie ziemię” (por. Rdz 1,28).*

Od samego początku Bożym planem było, aby ludzie rozprzestrzenili się po całej ziemi poprzez rozmnażanie. W ten sam sposób także ewangelia powinna rozprzestrzeniać się po całym świecie. Nowy Testament opisuje, że właśnie tak się stało we wczesnym Kościele.

Zadanie:

Przeczytaj poniższe teksty biblijne i zwróć uwagę na to, jak opisują one szybkie rozprzestrzenianie się ewangelii poprzez pomnażanie.

→ Dzieje Apostolskie 2,41.47: _____

→ Dzieje Apostolskie 4,4: _____

→ Dzieje Apostolskie 6,7: _____

→ Dzieje Apostolskie 9,31: _____

ROZDZIAŁ 12

→ Dzieje Apostolskie 12,24: _____

→ Dzieje Apostolskie 13,1-3: _____

→ Dzieje Apostolskie 19,8-10: _____

→ 1 List do Tesaloniczan 1,8-10: _____

W czasach wczesnego Kościoła ewangelia mogła rozprzestrzeniać się, ponieważ każdy uczeń wiedział, że jest powołany do czynienia uczniami innych. Błyskawiczne szerzenie się ewangelii można wyjaśnić jedynie pomnażaniem uczniów, małych grup i całych zborów.

Pomnażanie jest również celem grup domowych. Każda z nich ma za zadanie założyć nowe grupy domowe. Jak można to osiągnąć?

Kiedy uczestnicy grupy domowej pozyskują ciągle nowe osoby i inni członkowie Kościoła także angażują się w tę pracę, to grupa rośnie jak komórka. Całkiem naturalne jest więc to, że w pewnym momencie grupa się podzieli i pojawi się przez to nowa grupa domowa. Ważne jest, aby ekipa prowadząca zawsze była świadoma tego celu, jakim jest nawracanie się i wzrost duchowy uczestników oraz powstawanie nowych grup domowych.

Jeśli ekipa prowadząca nie będzie przypominać sobie o tym celu, to grupa domowa w pewnym momencie przestanie rosnąć. Wtedy oprócz wzrostu liczbowego zahamowany będzie również wzrost duchowy!

Niezwykle ważne jest, aby zrozumieć, że celem grupy domowej nie jest spotykanie się w takim samym składzie przez lata, nawet jeśli uczestnicy grupy zbliżyli się do siebie tak bardzo, że chcieliby pozostać razem na zawsze. Kiedy grupa domowa dzieli się, ponieważ na spotkania przychodzi tak wiele osób, że praktycznie nie ma już miejsca dla kolejnych gości, to pojawia się wiele nowych inspiracji do wzrostu zarówno duchowego jak i liczebnego.

Kiedy grupa domowa myśli o podzieleniu się, ważne są następujące kwestie:

- Kluczem do powstania nowej grupy domowej jest nowy lider. Dlatego istotne jest, aby główna osoba prowadząca grupę przekazywała jak najwięcej odpowiedzialności swojemu zastępcy i przez to szkoliła go, aby mógł dorosnąć do samodzielnego prowadzenia nowej grupy.
- Nowy lider grupy domowej także potrzebuje silnych pomocników u swojego boku. Do nowej grupy domowej potrzeba 3-4 osób, które będą tworzyć nową ekipę prowadzącą.
- Konieczne są comiesięczne spotkania wszystkich liderów grup domowych oraz ich zastępców, aby mogli rozmawiać o swoich wyzwaniach i otrzymać pomoc (zob. rozdział 14. w książce „Grupy uczniowskie”).
- Utworzenie nowej grupy domowej nie jest działaniem spontanicznym. Ważne jest, aby ekipa prowadząca obecną grupę myślała o tym i modliła się w tej sprawie przez kilka miesięcy.
- Gdy ekipa prowadząca uzgodni między sobą cel założenia nowej grupy domowej, następnym krokiem jest poinformowanie o tym pozostałych uczestników oraz gości i poproszenie ich o modlitwę w tej sprawie.

”

*„Wszystko, co żyje,
rozmnaża się”.*

- Najpierw ekipa prowadząca powinna się podzielić poprzez uzgodnienie, kto idzie do nowej grupy, a kto zostaje. Pozostali uczestnicy powinni mieć możliwość wybrania, gdzie chcą być. Należy jednak zadbać o to, by podział był równomierny. Dobrzy przyjaciele powinni – jeśli to możliwe – trafić do tej samej grupy.
- Początkowo obie grupy mogą się spotykać w jednym miejscu. Po wspólnym posiłku udają się do różnych pomieszczeń na studium Biblii, wymianę doświadczeń i modlitwę. W tej fazie przejściowej tematy mogą być dopasowane do celu nowej grupy domowej. Mogą na przykład dotyczyć tego, jak Jezus i pierwsi chrześcijanie zdobywali ludzi.
- Kiedy nadejdzie odpowiedni czas, obie grupy spotykają się razem po raz ostatni. Ma miejsce uroczyste pożegnanie z modlitwą poświęcenia. Od tego momentu nowa grupa domowa spotyka się niezależnie w nowej lokalizacji.

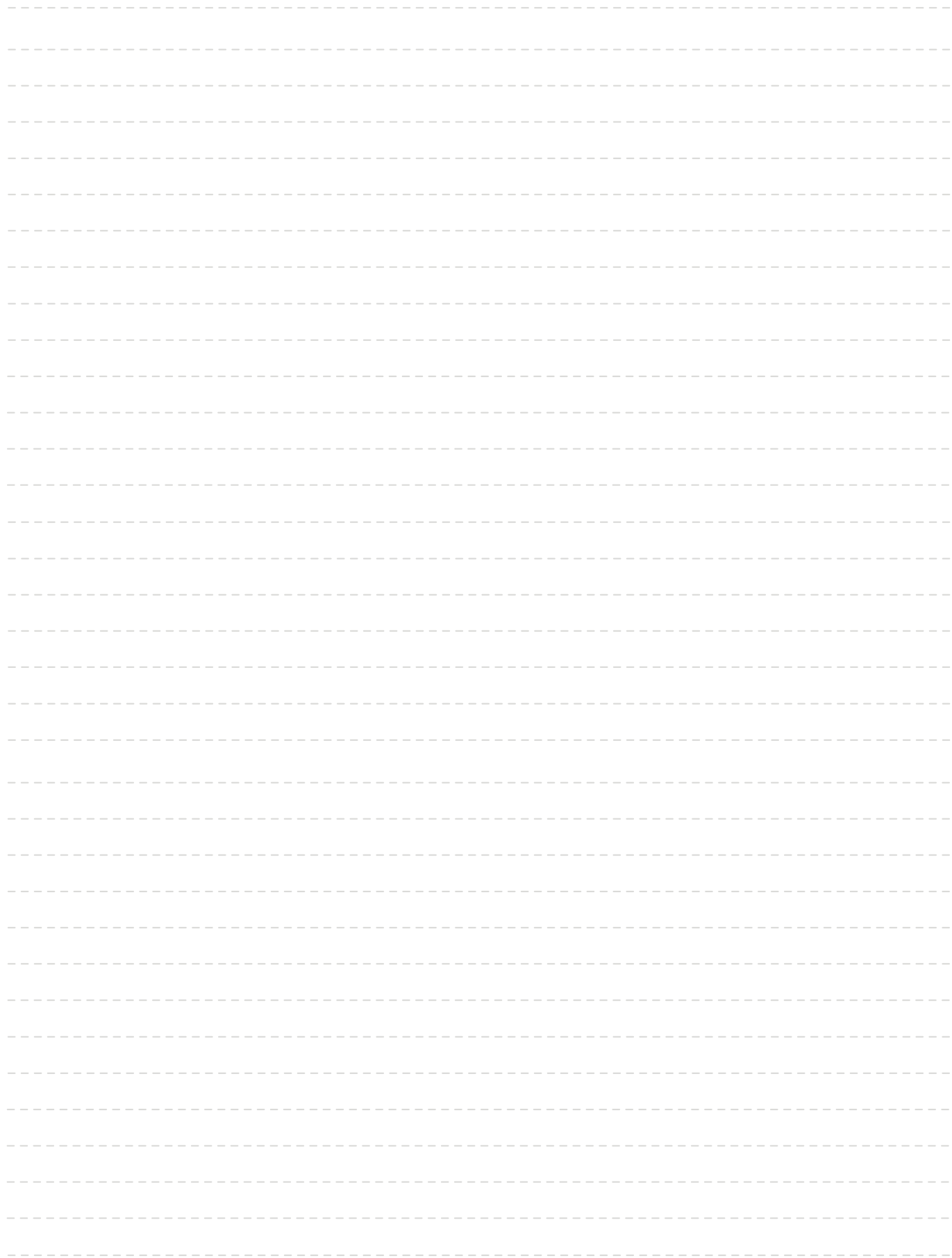
I co dalej?

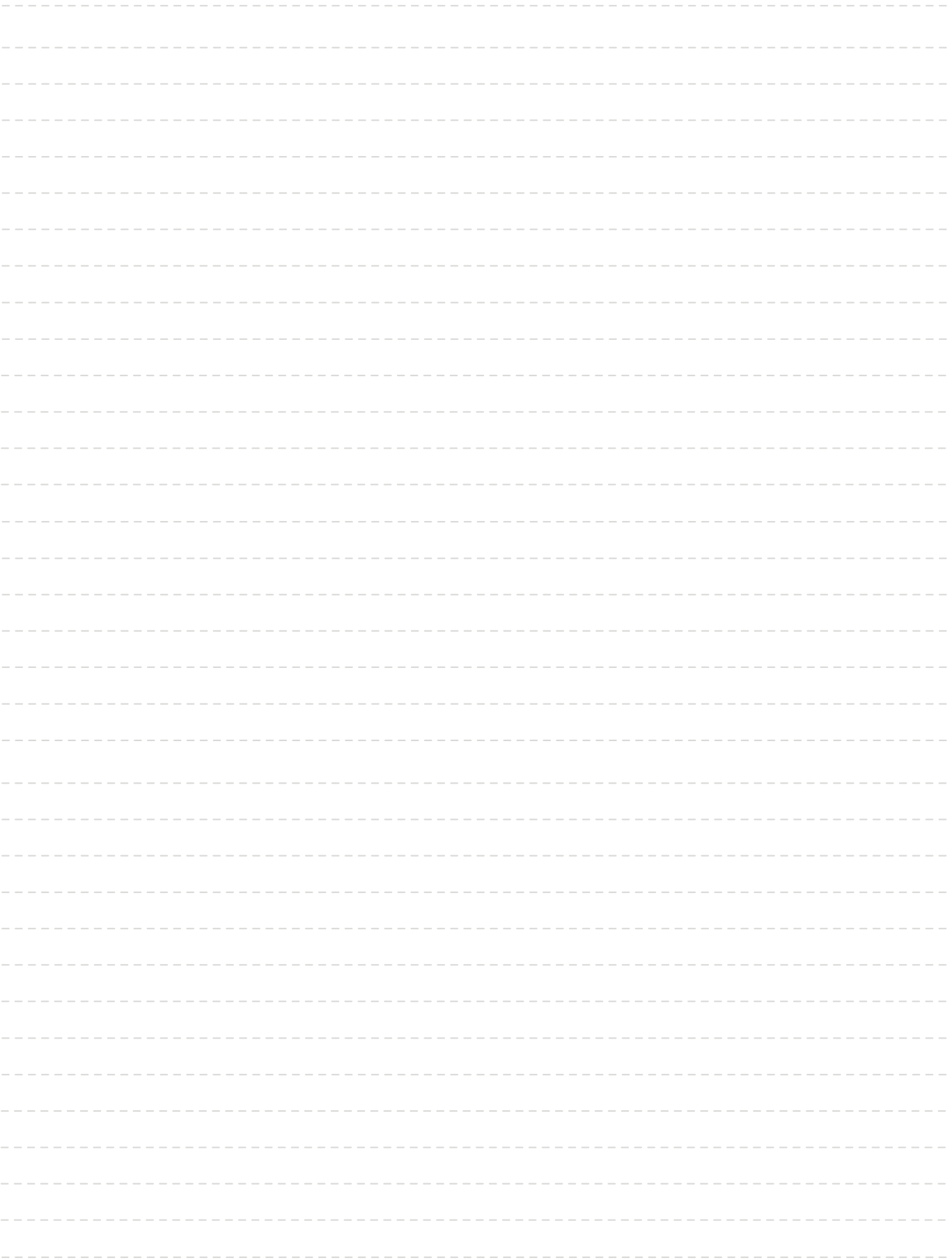
Dotarłeś do końca tego modułu. Co masz robić dalej? Jeśli to, czego się nauczyłeś, pozostanie tylko teorią, wkrótce o tym zapomnisz. Ale jeśli zastosujesz to w praktyce i będziesz się dalej rozwijać, to czeka cię wiele doświadczeń z Bogiem! Oczywiście, będziesz musiał się jeszcze wiele nauczyć, ale zacznij od tego, co już wiesz, a zobaczysz, że Bóg zwiększy twoją wiedzę i umiejętności. Na pewno popełnisz błędy, ale nie załamuj się tym. Będziesz mógł się z nich wiele nauczyć! Poza tym Bóg nie szuka ludzi doskonałych, ale takich, którzy mają chętnie i gotowe do służby serca!

Jeśli podążysz tą drogą z Bogiem, to będziesz mógł zobaczyć, jak twoi przyjaciele stają się częścią grupy domowej i podejmują decyzje dla Jezusa. Pamiętaj jednak, że to nie metoda stanowi o sukcesie. Chociaż jest wiele rzeczy, które możemy zrobić, aby ułatwić naszym przyjacielom znalezienie Jezusa, to jednak ostatecznie prawdą pozostaje to, o czym czytamy w Dziejach Apostolskich:

„Pan zaś przydawał zborowi codziennie tych, którzy mieli być zbawieni” (Dz 2,47).

To Bóg przydaje ludzi! Naszym szczerym życzeniem jest, abyś mógł tego doświadczyć!

Kościół Adventystów
Dnia Siódmego
Diecezja Południowa Kościoła Adventystów Dnia Siódmego w RP
Kraków 2026

Wydanie niemieckie:

Freikirche der Siebenten-Tags-Adventisten KdöR in Baden-Wurtemberg
Stuttgart 2021

Autor: Michael Dörnbrack | **Kierownik projektu:** Thomas Knirr

Tłumaczenie: Maria Jaworska-Trzop

Korekta: Andrzej Wierzchowski

Układ i skład: Daniela Posavec

Skład tekstu polskiego: Beata Haba

Zdjęcie w tle: by © unsplash.com

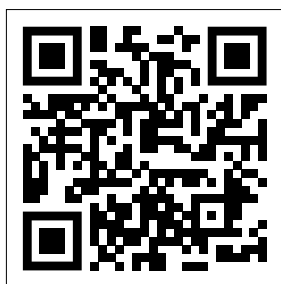
Zdjęcia: autor © unsplash.com / pexels.com: p. 2-126 | **Karta graficzna:**
autorstwa © Freepik: p. 17-119

Cytaty biblijne są – o ile nie zaznaczono inaczej – zaczerpnięte z *Biblii
Warszawskiej*, Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa 2011.

Pozycja, w tym wszystkie jej części, są chronione prawem autorskim. Wszelkie wykorzystywanie poza wąskimi granicami prawa autorskiego bez zgody Kościoła Adventystów Dnia Siódmego w Badenii-Wirtembergii jest niedopuszczalne i karalne. Dotyczy to w szczególności powielania, tłumaczeń, mikrofilmowania i przetwarzania w systemach elektronicznych.

Wszelkie prawa zastrzeżone – wydrukowano w Polsce.

Odwiedź naszą stronę i skorzystaj
z przygotowanych materiałów.

poludnie.adwent.pl/podziel-sie-slowem/

**PODZIEL SIĘ
SŁOWEM**

